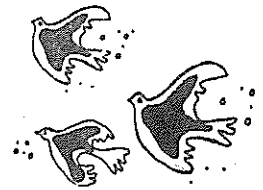

שער העדוין

"לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך" (פרשת השבוע "לך לך").

רש"י מפרש את הציווי של הקב"ה לאברהם במילים "לך לך": "להנאתך ולטובתך ושם אעשך לגוי גדול". על פי פירוש זה, הקושי הכרוך בעקירה מנוף המולדת המוכר ומבני המשפחה, מומתק בהבטחה לעתיד מבורך. בתנ"ך מתוארים אבותינו כנוודים התרים בארץ אחר מקום מגורים למשפחתם ולבהמותיהם, יורדים למצרים לשבור שבר בשנות רעב וחוזרים ממנה לארץ המובטחת במסע בן ארבעים שנה שהוכתר בהצלחה.

פעמים רבות, לעומת זאת, נעשית עזיבת הבית מתוך כפייה והכרח, מתוך משבר ולא מרצון. חורבן המקדש הראשון והשני כפו על בני ישראל שנות גלות ארוכות הרחק ממחוז כיסופיהם, כדברי ר' יהודה הלוי: "לבי במזרח ואנוכי בסוף מערב". לאחריהם היו אלה רדיפות, פרעות ועלילות דם, האינקוויזיציה וגירוש ספרד, מסעות הצלב ושואת יהודי אירופה, שגזרו על היהודים לקום וללכת, לשוב ולנדוד. היהודי היושב בטח על אדמתו בצל תאנתו וגפנו הפך להיות "היהודי הנודד". בעקבות השואה ועם הקמת מדינת ישראל, שוב שמעו היהודים בכל ארצות פזוריהם את הקריאה "לך לך". התלאות והסכנות שבדרך לא הרתיעו והחזירו לארץ רבבות בנים אובדים.

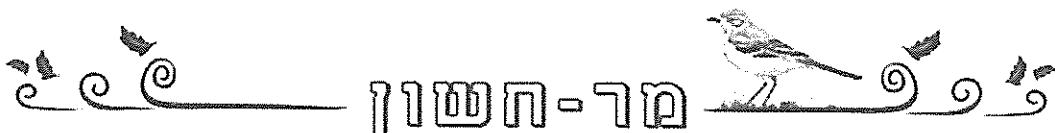
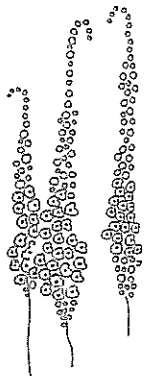
בין הבאים לארץ אחרי השואה הייתה גם רחל רייסמן ז"ל, שהלכה לעולמה בערב חג הסוכות. רחל ילידת בלגיה, שהייתה ילדה צעירה בימי המלחמה, נדדה עם אביה ועם כינורה האהוב בחיפוש אחר מקום מפלט, ונקרעה מזרועות האב לנצח. בחסות אנשים טובים, שנתנו לה מסתור, הצליחה רחל להינצל, לפגוש את אמה ששרדה ולעלות לארץ. רחל הצטרפה לגרעין "ליאו כהן" (הגרעין הצרפתי), שגובש בשדה אליהו ונשלח לחזק את ניר עציון בשנת 1952. היו אלה שנותיה הקשות של ניר עציון, ובני הגרעין הפיחו במקום רוח רעננה ואווירה תרבותית. בגרעין הכירה רחל את זאב יבדל"א ובנתה ביחד איתו חיים משותפים. ההחלטה על מעבר מקיבוץ מושב שיתופי ועזיבת רוב בני הגרעין כתוצאה מכך, לא ריפו את ידי רחל וזאב שהחליטו להישאר בניר עציון. רחל, שוחרת תרבות, תאבת דעת וכנרת מחוננת, מצאה עם השנים את מקומה בתחומים האהובים עליה: לימודי מוסיקה באורנים, הוראת כינור לילדים, ניצוח על מקהלות והקמת תזמורת נוער ולימודי מוסיקולוגיה לתואר שני ולדוקטורט באוניברסיטת ת"א. במלחמת "שלום הגליל" איבדו רחל ז"ל וזאב את בנם בכורם גדי, אך מצאו ניחומים בנכדים ובנינים הרבים שנולדו להם. יהי זכרה של רחל ברוך!

קריאת "לך לך" שונה לחלוטין, הניעה 13 צעירים וצעירות לעזוב לאחרונה את בתיהם החמים והבטוחים באירופה ולהצטרף לגרעין צבר שהגיע אלינו במהלך הקיץ. לא אילוצים ולא כפייה הביאו אותם לעלות לישראל ולשרת בצה"ל, אלא ציונות לשמה. הצעירים, חמודים ונלהבים, השתלבו בנוף המשק ואומצו בחום ע"י משפחות מארחות ובני המקום. ברוכים הבאים!

מערכת "בניר" מאחלת לקוראיה שנה טובה ומבורכת והמון בשורות טובות.

שבת שלום וקריאה נעימה

נירה ופסי

להאיר או לשרוף – שתי אפשרויות לבחירה

הרב רונן לובין

מאין הופיע אברהם אבינו? כיצד הוא הגיע לאמונה בבורא עולם? חכמים ענו על כך באמצעות משל: "משל לאחד שהיה עובר ממקום למקום, וראה בירה אחת דולקת. אמר: תאמר שהבירה זו בלא מנהיג? הציץ עליו בעל הבירה, אמר לו: אני הוא בעל הבירה" (בראשית רבה ל"ט, א').

שנים רבות הייתי עובר ממקום למקום, וכשהייתי מגיע לפרשת "לך-לך" הייתי רואה לנגד עיני את הבירה הדולקת הזו ותוהה: הייתכן שהבירה הזו בלא פירוש?! הציצו עלי הפרשנים והציעו שני פירושים שונים: לפי פירוש רש"י למדרש: "ראה שמים וארץ, ראה שמש ביום וירח בלילה וכוכבים מאירין, אמר: אפשר דבר גדול כזה בלא מנהיג?! לעומת זאת, רבי חנוך זונדל, בפרושו "עץ יוסף" כתב: "ראה שהבירה נשרפת באש, אז חשב שאדונה ובעלה עזב אותה."

לפי "עץ יוסף" אברהם ראה עולם נשרף. הוא ראה את הבוץ שהותיר אחריו המבול, ואת האבק של מגדל בבל שנהרס, הוא צפה בחורבותיהם של שיטות החיים הקודמות, והבין שיש לחפש דרך אחרת. לפי רש"י אברהם ראה "בירה מאירה" – הוא שם לב לכל הטוב שבעולם, הוא הבחין בנפלאות הטבע, בהרמוניה המופלאה בין כל היצורים, ותהה מה מקור כל הטוב הזה, ומי אחראי לו, וכך החל לחפש את בורא עולם.

נראה ששני הפירושים מתארים שתי דרכים שונות להגעה אל האמונה ואל החיים הדתיים. הדרך האחת – "בירה נשרפת": הגעה לאמונה מתוך משבר, מתוך מצב קשה שמניע את האדם לחפש דרך חדשה.

גם בזמננו שתי האפשרויות הללו מזינות שני תהליכים שונים של גילוי האמונה וקבלת עול תורה. יש שחוזרים בתשובה בעקבות משבר אישי קשה, בעקבות צרות או אובדן שפקדו אותם. בירתם נשרפה, והם מחפשים דרך חדשה שתעניק משמעות לסבלם ולחיייהם, ותציע להם פתח של תקווה לחיים טובים יותר. אחרים עושים שינוי כיוון בחיים מתוך גילוי המאור שבתורה שמחזירם למוטב. הם נחשפים לאווירת השבת, מתרשמים מחיי המשפחה היהודיים, מתלהבים מגמילות החסד של אנשי תורה. אורה של תורה מושך אותם והם מגלים את בעל הבירה.

שתי הדרכים אל היהדות הנן לגיטימיות לחלוטין. בה במידה איננו חייבים להכריע בין שני הפירושים לגבי דרכו של אברהם לגילוי הבורא, ואפשר ששתיהן אמת. עם זאת ראוי לשים לב שיש לשני הכיוונים הללו השלכות על האופן והאופי של הקיום היהודי. אם אברהם ראה "בירה נשרפת", כלומר: עולם מלא קלקולים ורוע, מתבקש שיצא להילחם ברוע שבעולם. אם הוא ראה לנגד עיניו "בירה מוארת", ועמד משתאה מול יופיו של העולם, ומול חוכמתו וטובו של הבורא מצופה שיצא להפיץ את אורו ברבים, ולשתף את העולם בתחושותיו מלאי הזוהר והאופטימיות.

מה עושה אברהם בפועל? התשובה הנכונה היא: גם וגם! הוא מקרין אור אך גם נלחם בחושך. מצד אחד הוא מפיץ את האמונה בבורא עולם, עושה נפשות בחרן ובארץ כנען, מכניס אורחים, ומתפלל על הרשעים, אולם מצד שני הוא יוצא למלחמה נועזת בארבעת המלכים, מרמה את המצרים ומגרש את הגר וישמעאל. בפעילותו הנמרצת של אברהם אבינו משתלבים ההארה והשריפה, הפצת הטוב והמאבק ברע.

מקורותינו העדיפו לצרוב בזיכרוננו את אברהם כעמוד האור והחסד ולא כעמוד האש. נראה שזה היה חידושו הגדול והחשוב של אברהם. נוקשות ותקיפות היו בעולם כבר לפניו. החידוש שלו היה שיש לעסוק בחסד, בנתינה ובהארה, ולראות בהם את האידיאל האנושי. השימוש בעורמה ובתקיפות נועד לשיטתו למקרים של אין ברירה. בכך כונן אברהם דרך של איזון נכון וסדרי עדיפויות מתוקנים בין החובה להאיר ובין ההכרח לשרוף, בין האור בחולם ובין האור בשורוק.

גם אנו נדרשים לעסוק בשני ההיבטים: מצד אחד יש לעסוק ב"סור מרע", ולקיים "ובערת הרע מקרבך", ומצד שני יש לקיים "ועשה טוב", ולממש את הצו הקרדינאלי "ואהבת לרעך" באמצעות גמילות חסדים שאין לה שיעור והגבלה. ארגז הכלים שלנו צריך להכיל ניצוצות של אש בצד אלומות של אור. האתגר הקשה הוא לזהות ולקבוע מתי להשתמש באלה ומתי באלה. דומה שאברהם אבינו מלמד שבירית המחדל היא לבכר את עשיית הטוב על המאבק ברע. עובדה היא שבדרך כלל עשיית טוב – עושה גם לנו טוב, בעוד שמיגור הרע גורם לנו להרגיש קצת רע.

עלינו לשאוב השראה מאברהם אבינו לדרך של הארה, ללא העלמת עין מהרע, ולקוות שנמצא תמיד את הדרך הנכונה לטפל בקלקולים שבחברה, ועם זאת לראות את כל הטוב ש-ה' ברא.

מציוריו
של
ח. ליליאן

רחל רייסמן ז"ל

נפטרה

בי"א תשרי תשע"ז

הספד לרחל רייסמן ז"ל

הרב רונן לוביץ

אנו מלווים את רחל בדרכה האחרונה כשבאוזנינו מהדהדים דברי הפיוט "ונתנה תוקף" שאמרנו אך אתמול בתפילת יום הכיפורים. דיברנו על "מי יחיה ומי ימות, מי בקצו ומי לא בקצו", ולא ידענו שיום הכיפורים הזה הוא יומך האחרון, רחל, ובו פרשת החיים שלך מגיעה אל קיצם.

דומני שהחלופות השונות שמציב הפיוט "ונתנה תוקף" בפנינו משקות היטב גם את סיפור החיים של רחל עצמו. שחוותה על בשרה את הקשיים והאסונות שמתוארים בו.

רחל נולדה בשרלרואה שבבלגיה ב-1931, כבת יחידה להוריה. ב-1940 כשהיתה בת 9, פלשו הנאצים לבלגיה, והיא ברחה עם הוריה לצרפת. כעבור שנתיים פלשו הנאצים לצרפת. רחל הגיעה עם הוריה למחנה ריכוז בצרפת, אולם בעקבות התערבות של הקרדינל מהעיר ליון הועברה עם ילדים אחרים למועדון של תנועת הצופים היהודים. משם הועברה לבית משפחת מרלאן בדרום צרפת, משפחה נוצרית שהסתירה אותה במסירות. בהמשך היא נתפסה שוב על ידי הנאצים, ושוב שוחררה על ידי אנשים טובים, שהעבירו אותה למנזר, ולאחר מכן שוב למשפחת מרלאן.

עם תום המלחמה גילתה רחל שאביה נספה בשואה, אחרי שנתפס כאשר חירף נפשו כדי לפגוש אותה. היא פגשה את אמה, עלתה אתה לארץ, ובחרה להצטרף לגרעין הצרפתי שעלה לקיבוץ שדה אליהו. שם פגשה את חברינו זאב, ויחד הם הגיעו לניר עציון. רחל וזאב נדרשו להתמודד באותן שנים בתנאי החיים הקשים שהיו מנת חלקם של המייסדים: מגורים באהלים, ללא מים וללא חשמל, עם מחסור קריטי במזון ועבודה קשה וסיזיפית.

כשאנחנו קוראים את התיאורים: "מי במים ומי באש, מי בחרב ומי בחיה, מי ברעש ומי במגפה, מי ינוח ומי ינוע, מי ישקט ומי יטרף, מי ישלו ומי יתסר", הדברים נשמעים רחוקים מהוויית חיינו. חיה של רחל לעומת זאת חוו את מדורי הייסורים הללו באופן ממשי. היא ידעה על בשרה לא אחד ולא שניים מאותם אפיונים של סבל שמחבר הפיוט מתאר.

כאשר נאלצו ההורים להיפרד מבתם, אמר האבא לרחל: "למדת לנגן בכינור, התאמצו לשמור עליו ואל תיפרדי מממנו". ואכן רחל שמרה על כינורה והוא הלך איתה בכל הדרך הארוכה והקשה שעשתה בחייה, והוא שמר בביתה עד היום. לא רק בכינור ניגנה רחל. היא היתה מוסיקאית מחוננת ומוכשרת ביותר, וצוואת אביה הפכה למנגינת חייה. היא לימדה ילדים לנגן בכינור, היא היתה מורה למוזיקה בבית הספר, היא עצמה המשיכה להתקדם בנגינה בכינור, בווילולה ובפסנתר, ואף ניגנה בתזמורת הטכניון.

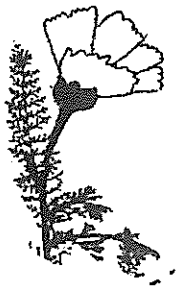
החיבור של רחל להיכל הניגון היה הדוק ביותר. רחל גם הקימה וניצחה על מקהלה בבית הספר ועל מקהלה במשק. כאישה אינטליגנטית וצמאה לידע היא בחרה גם להמשיך וללמוד בשנותיה הבוגרות. תחילה למדה מתמטיקה באוניברסיטה הפתוחה, ולאחר מכן התמקדה באהבתה הגדולה, והחלה ללמוד מוסיקולוגיה. רחל הגיעה לשלב הסיום של עבודת הדוקטורט במוסיקולוגיה באוניברסיטת תל-אביב בנושא בתי אופרה, ורק עניינים מנהליים אחרונים הפרידו בינה לבין קבלת התואר.

אולם בשלב זה חיכה לה האסון הנורא שגם "נתנה תוקף" לא מדבר עליו: נפילתו של הבן הבכור גדי ז"ל במלחמת שלום הגליל. רחל שהתגברה על מכשולים כה רבים וגדולים בחייה, אבדה את החשק והרצון להמשיך. כינורה הפך להיות נוגה, ההתלהבות והלהט כבו.

לפני שנים רבות נפלה בחלקי ההזדמנות לנסוע עם רחל באוטובוס מחיפה לתל-אביב. שוחחנו כל הדרך ללא הפסק, ולעולם לא אשכח את הרושם העז שהותירה בי אותה שיחה. נדהמתי מהידע הרב שלה מהחכמה ומהאינטליגנציה שלה. מאז אותה נסיעה חלפה בדעתי לא אחת המחשבה לאילו הישגים מרשימים היתה רחל בוודאי מגיעה, אילו בחרה לפתח קריירה מוזיקלית. אולם אחרי כל מה שעברה בתקופת המלחמה, בחרה רחל לתרום לעם ולארץ ולהתיישב כחלוצה בחולות עמק בית שאן, ולאחר מכן בין הטרשים והחורשים באוהלי הכרמל.

לפני כמה שנים פקדה את רחל מחלת האלצהיימר. עד לזמן האחרון בו היתה בנר עציון היא הקפידה לבוא לשיעורי התורה בשבת אחר הצהריים, ותמיד אמרה שהיא לוקחת את דף המקורות של השיעור כדי לחזור עליו. הצימאון שלה לידע לא שכח עד שהשכחה השתלטה.

כאשר דיברו חכמינו על העמידה בדין בימים הנוראים הם ייחסו משמעות רבה מאוד לייסורים. רבי אלעזר בן עזריה ורבי מתיא בן חרש מגיעים למסקנה שייסורים ממרקים ומיתה מכפרת. עם תום ימי התשובה הללו, אחרי שידעה את טעמם המר של המירוקים בייסורים, הגיעה המיתה המכפרת. אנו סמוכים ובטוחים שכאשר הקב"ה היה אתמול "ד'ן ומוכיח יודע ועד", וכאשר הוא קיים "ותזכר כל הנשכחות, ותפתח את ספר הזכרונות", מאליהם צפו ונזכרו אצלו ייסוריך, רחל, מאליהם צצו ונקראו שם זכויותיך הרבות, ועכשיו הגעת למקום של "מי ישקט ומי ישלו, ומי ינוח". נוחי בשלום על משכבך ותעמדי לגורלך לקץ הימין, ותהי נשמתך צרורה בצרור החיים.

לזיכרון

אליהו קוסקס ז"ל	- י"ב תמוז תשי"ד
ג'והר סוזאן מוטוט ז"ל	- א' דר"ח תמוז תשמ"ב
שינדל הירש ז"ל	- כ"ד בתמוז תש"מ
אבנר מעודד גריידי ז"ל	- כ"ד בתמוז תשמ"ו
עזריאל ברוק ז"ל	- א' תמוז תשס"א
יהודה וולף ז"ל	- כ"ד בתמוז תשל"ז
יעקב רון ז"ל	- י"ב בתמוז תשס"ב
יעקב אופיר ז"ל	- י"ט תמוז תשס"ב
יצחק בן סירא ז"ל	- ט"ו תמוז תשס"ג
דינה ונציאן ז"ל	- כ"ה תמוז תשע"ג
עודד בן סירא הי"ד	- כ"ג תמוז תשע"ד
עליזה פריד ז"ל	- כ"ז אב תשמ"ד
אסתריה לוי ז"ל	- ט' באב תשמ"ט
לסלו קול ז"ל	- י"ז אב תשס"ג
עליזה סעדון ז"ל	- ד' אב תשס"ד
יונה מוטוט ז"ל	- כ' אב תשס"ו
לאה וייסמן (למפל) ז"ל	- כ"ב אב תשס"ט
ציפי רותם ז"ל	- ד' באב תשע"ב
שלמה ליאון ז"ל	- כ' אב תשע"ג
מרים ארזי ז"ל	- י"ג אלול תשכ"ד
שלמה מעודד גריידי ז"ל	- כ"ו אלול תשכ"ד
חנה (בז'י) למפל ז"ל	- י' אלול תש"ע
עמנואל בן ישי (בנישו) הי"ד	- י"ז תשרי תשל"ד
מרדכי צבי רסל ז"ל	- י"ג תשרי תשמ"ז
חיה אירית ברקאי (מיכאלי) ז"ל	- ב' דראש השנה תשנ"ב
מאיר קלוש ז"ל	- שמחת תורה, כ"ב תשרי
מגן פרידמן הי"ד	- א' סוכות, ט"ו תשרי תשנ"ט
חנה פרנגדה טליאקוצו ז"ל	- א' דראש השנה תש"ס
חיים יהושע סעדון ז"ל	- כ"ה תשרי תש"ס
תלמה רוזנברג ז"ל	- א' דראש השנה תשס"ט
עדינה בן דוד ז"ל	- כ"ט תשרי תשע"ב
בנימין זמיר ז"ל	- ב' סוכות, ט"ז תשרי תשע"ג
שרה רוטבליט ז"ל	- כ"ט תשרי תשע"ד

לרחל,

לא ניתן להביע במילים את הצער והיגון המלווה אותי, אותנו, המשפחה אל דרכך למנוחת עולמים.

היית "ילדת שואה" שנותקה מהוריה, קרוביה וכרעם ביום בהיר, נפרדת לנצח, גם מאביך, שנשלח אל מחנה המוות ובפיו צווי שנחרט בזיכרוןך: רחל בתי היקרה "אל תיפרדי מהכינור שלך".

הציווי מומש וליווה אותך לאורך המסלול המפותל של העלייה לארץ, קשיי קליטה, טרדות הצנע, בניית משפחה, הן מהמלחמות הצבאיות והן הקיומיות.

פעם היחידה והאחרונה וראיתי את הכינור נשמט מידך, בנפילת בנו ג'ד אברהם, יהי זכרו ברוך!

כמוך, גם הם, ילדיו יתומים מאב.

והינה הם כאן היום, הנכדים, הנינים, משפחות לתפארת, באו בדאבה להיפרד ממך, כמוני, מכולנו הבוכים על הנר שכבה.

צלילי הכינור נדמו וניצני האור כבו. סוף הצער והמכאוב.

תנוחי בשלווה על משכבך, עטופת אהבה מהמשפחה המתאבלת ומוקירי זכרך.

זאב

מתוך השיר אחרי מותי

ח.נ. ביאליק

וצר מאוד! הן כינור היה לו -
נפש חיה וממללה,
והמשורר מדי דברו בו
את כל רזי ליבו הגיד לו,
וכל הנימין ידו דובבה,
אך רז אחד בקירבו הכחיד,
סחור סחור לו אצבעותיו פיזזו,
נימה אחת אילמה נשארה,
אילמה נשארה עד היום

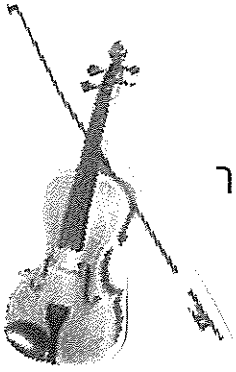
אחרי מותי סיפדו ככה לי:
"היה איש - וראו: איבנו עוד:
קודם זמנו מת האיש הזה,
ושירת חיו באמצע נפסקה
וצר! עוד מזמור אחד היה לו -
והנה אבד המזמור לעד,
אבד לעד!"

דברי הבן יואל בלוויה

אמא,

אני נמצא כשעה וחצי לפני תחילת הלוויה ורצף של תמונות רץ לנגד עיני. איך אפשר בזמן כה קצר לסכם את מערכת חייר.

אמא, שרדת את מלחמת העולם השנייה כשיחד עם אביך ואמך ברחתם מבלגיה לצרפת. שם נדדתם ממקום למקום והסתתרתם עד שאביך נלקח למחנות. הוא השביע אותך ע"פ עדותך ביד ושם "...אבי נתן לי את הכינור שלי. הייתי בת שמונה וחצי כשהתחלנו ללכת והיה לי כינור קטן. הוא אמר לי שני דברים: את לוקחת אתך את הכינור ואת מעיל הגשם שלך, עם זה את הולכת ולא נפרדת". כך עשית.

עברת תלאות רבות עד שעלית לארץ עם אמך. אביך לא חזר מהמחנה.

לארץ הגעת לגרעין הצרפתי, לשדה אליהו, שם הכרת את אבא ולימים התחתנתם והקמתם את ביתכם בניר עציון. אבא השתלב בעבודות המשק ובתפקידים ניהוליים ואת עסקת יחד עם יהודית רייך חברתך בהקמת החינוך המוסיקלי במשק. חוגים, מקהלה, תזמורת. בנוסף, לימדת שיעורי כינור לבני ובנות המשק עם אותו כינור שכ"כ שמרת עליו לבקשת אביך.

אנחנו הבנים, גדי הי"ד, אני ואיתן גדלנו במשק והחיים נראו כמתנהלים על מי מנוחות עד פרוץ מלחמת יום הכיפורים. גדי שרת בסיירת שריון ופולגתו איבדה 24 חיילים ברמת הגולן. גדי היה בין היחידים שנשאר שלם בגופו אך המלחמה השפיעה עליו רבות. לימים הכיר את אילה ששרתה אתו בצפון, הם התחתנו והקימו את ביתם בשדה אליהו.

במלחמת שלום הגליל (1982) אבא היה בצרפת בנסיעת עבודה. גדי גויס בשבת ואני יומיים אחריו. ביום חמישי בשעות מאוחרות הודיעו לך את הבשורה הנוראה שגדי נפל. המחשבה על השעות שהיית בלעדינו, לבד עם איתן שהיה רק ביסודי, לא מרפה ממני עד היום. כשאיתרו אותי והגעת ללוויה דקות ספורות לפני תחילתה, הדבר הראשון שאמרת לי: אני את ניר עציון לא אעזוב. אז אמא, היום נטמון אותך למנוחת עולמים באותו בית עלמין שגדי שלנו קבור בו וגם אמך פאני ז"ל.

בספר ירמיהו נאמר בהקשר אחר: "...רחל מבכה על בניה מאנה להנחם". את ואבא לא ויתרתם על חזרה לשגרת החיים. אבא חזר לעבודה ובמקביל עסק בהנצחתו של גדי. הוצאת ספר על תולדות חייו ואסופת מאמריו, הקמת ספריה בירושלים העתיקה ולפני כ- 4 שנים הכנסת ספר תורה.

את, אמא, חזרת לאהבת חיך – לימודים. נרשמת, על אף גילך, ללימודי מוסיקולוגיה באוניברסיטת ת"א, עשית תואר ראשון ומשם דילגת לעבודת דוקטורט עד שהמחלה הנוראית תקפה אותך והיום הכריעה אותך.

לפני שש וחצי שנים, כשלא היתה כל ברירה אחרת, עברת לבית סיעודי. אני לא שוכח את השבת הראשונה שלך שם. הגעתי אלייך ביום שישי סמוך לכניסת השבת, ישבנו בחוץ על מדרגות המרפסת ושרתי אתך את "שיר המעלות". אני שורה ואת אחרי כשגרונני נחנק ועיני דומעות.

אמא, עד היום מצפוני מייסרני שמא כעסת עלינו שהוצאנו אותך מביתך. אנחנו חשבנו שזה היה הדבר הנכון לעשות. ניסינו להקל עלייך ולו במעט את סבלך במהלך שנות המחלה. סלחי לנו אם לא עשינו די.

אמא, כשתפגשי את גדי, אביך ואמך – סגרו עלינו ועל עם ישראל. אנחנו כבר מתגעגעים.

מקהלת חברי המשק במסיבת ה-40 לניר עציון 1990
מימין לשמאל: בתיה אלבין, רחל מנצחת, אהובה שהם, חיה רז, יעל שאול, פסי מאור, פנינה
בו סירא. יונית יעקבי. ציקי דר ולאיה שחר.

דברי הנכדה פארן בלוויה

הזיכרון הראשון שלי ממך הוא כשאני בת 4, מלאת התרגשות כשאת באה להוציא אותי מהגן.

סבתא יקרה-

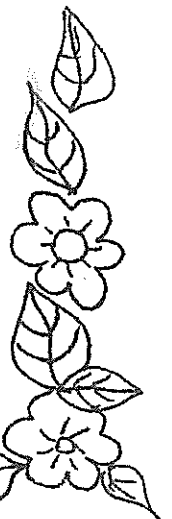
אני גם זוכרת אותך מלווה אותי יד ביד לכיתה א. אני זוכרת עוגות טעימות. זוכרת שיחות מצחיקות. זוכרת איך לימדת אותי את השיר בצרפתית- "אסי פו פו לה פטיטו מריונטו". זוכרת איך קטפנו יחד שסקים בעץ שלכם. זוכרת איך אהבתי להתפנק במיטה שלך כשחזרתי מבית הספר ולבשתי את החולצות שלך שהיו גדולות עליי בכמה מידות. זוכרת איך ניגנת יפה בפסנתר וקראת איתי יחד ספרים. זוכרת איך אהבתי לחטט לך באלבומים ישנים. זוכרת את המבט שלך, עם עינייך הכחולות הנוצצות. זוכרת את החיוך שלך, את ידייך הצנומות. ואני גם זוכרת איך לאט לאט המצב שלך הידרדר. "לסבתא אסור סוכר" אמרת, ואני חשבתי שזה זמני, יחלוף מהר. ואז הגיע גם האלצהיימר.

מסבתא פעילה, מלאת מרץ ושמחת חיים - אורח החיים שלך ושלנו הפך להיות אחר. בהתחלה שכחת פרטים קטנים ואחר כך גם שמות ואירועים.

אני זוכרת איך צירפו אלייך מטפלות ואני, ילדה קטנה - לא הבנתי למה הן נחוצות. עברת לטיפול בבית סיעודי, הפסקת לדבר, ושכבת שם - בלא מעש. כאילו היית אדם אחר.

אבל בכל פעם כשבאנו לבקר אותך והשמענו לך יצירות של "בטהובן" ו"מוצרט", היה אפשר להרגיש את ליבך מתרחב ואת עינייך נוצצות מאושר. הייתה בך מנגינת חיים נצחית. המוסיקה ליוותה אותך לאורך כל חייך.

רק בשנה האחרונה זכיתי להיחשף לסיפורך המדהים. איך הצלחת לברוח ממחנה ריכוז, להתאקלם בכפר בתוך משפחה שלא הכרת, להינצל מהתופת הנוראה, לעשות עלייה, לבנות את ארץ ישראל, ולהקים משפחה לתפארת. לאורך כל מאורעות חייך הצלחת לשמור על הכינור שקיבלת בגילך הצעיר. "הילדה עם הכינור-כך כינו אותך". וכמו שעל הכינור הצלחת לשמור, כך גם על החיוך ושמחת החיים שאפיינה אותך.

תודה סבתא שלימדת אותי להתחבר לרגש דרך המוסיקה, התווים, האקורדים.

תודה שלימדת אותי להעריך את הדברים הקטנים - האוכל שעל השולחן, המשפחה, הבית, החברים, הזיכרון, העצמאות ויכולת הבחירה.

תודה על כל האהבה העצומה שהענקת לי, הדאגה המסורה. תודה שלימדת אותי סובלנות מהי, וששתיקה לפעמים חזקה ממילים. תודה על כל הזיכרונות הטובים והמתוקים, על הרגעים הבלתי נשכחים. היום, ברגעיך האחרונים עמדתי ליד מיטתך ופשוט אמרתי לך תודה. תודה על הכל סבתא, אני אוהבת אותך ותמיד אמשיך לאהוב.

דמעה קטנה זלגה מבין עיניך הכחולות וידעתי שאת כאן, מבינה ושומעת. נפחת את נשמתך האחרונה ועצמת את עיניך ברכות.

הלב נצבט- אבל אני חוזרת ומזכירה לעצמי שזו דרכו של עולם. לסגור מעגלי חיים.

אלוקים לוקח אליו את הטובים והטהורים.
את עולה עכשיו למעלה עם צלילים, ניגונים, שירת מלאכים-
ומותירה בליבנו מנגינת חיים.

נוחי על משכבך בשלום,
אני כבר מתגעגעת סבתא.
והמנגינה לעולם נמשכת.

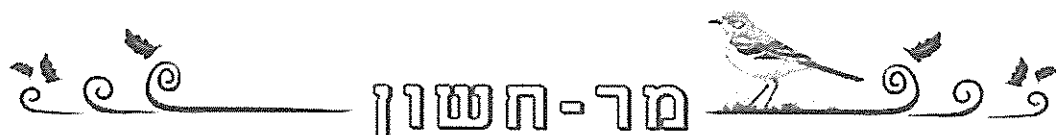
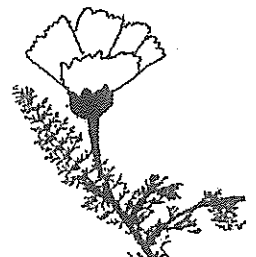

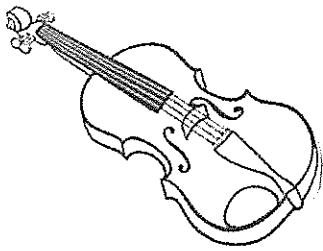
לזאב רייסמן
ליואל רז ולמשפחתו
לאיתן רז ולמשפחתו
ולכל המשפחה המורחבת

אתכם באבלכם הכבד
על יקירתכם - חברתנו

רחל רייסמן ז"ל

עם שאר אבלי ציון וירושלים תנוחמו!

למנצחת שיר מזמור - לזכרה של רחל רייסמן ז"ל

פסי מאור

רחל ז"ל הייתה חברתה הטובה של אמי יהודית ז"ל. רחל הייתה גם מורתי לכינור. קו מקשר של סיבה ותוצאה מחבר בין שני משפטים אלה, שכן לולא אהבתן המשותפת למוסיקה בכלל ולנגינת כינור בפרט, בספק אם הייתי זוכה להכיר את רחל מקרוב ולהימנות עם תלמידה.

רחל ואמי עברו שתיהן את השואה והתקומה וכמו חברותיהן, ותיקות המשק, ידעו שנים קשות של תלאות ומצוקה. אבל להן היה עולם מיוחד של נגינה וצלילים שליווה אותן כל ימי חייהן והפך לחלק מעיסוקן בבגרותן. שתי ילדות שגדלו בבתים אוהבי מוסיקה ולמדו לנגן בכינור והיו ברבות הימים, זו למורה לכינור ולמנצחת על מקהלות וזו שנגינתה מלווה את כל מסיבות גני הילדים ומורה למנדולינה ולגיטרה. ביחד ייסדו רחל ואמי את תזמורת הנוער של ניר עציון, שליוותה בנגינתה את כל האירועים החשובים במשק ושימשה כשגרירה שלו באירועים בחוץ.

בילדותנו, למדו כל ילדי המשק לנגן חלילית ואחר כך התקדמו, המתמידים שבהם, ללימודי פסנתר. נדברו ביניהן רחל ואמא והחליטו לפתוח בניר עציון גם קבוצת ילדים לומדי כינור ואני הייתי ביניהם.

לימודי הכינור התקיימו בסלון בית משפחת רייסמן. בני הבית, ובראשם זאב יבדל"א, נאלצו לשאת בסבלנות את צרצורי הכינור של תלמידים מתחילים. לכולנו היו אז בתים מרוהטים בצניעות, אך הסלון של רחל היה אחר, אמנותי ובוהמיני. אחוזת התפעלות הייתי מתבוננת בטס הנחושת הגדול, שחוברו לו רגלי עץ ושימש כשולחן סלונאי, ובכד החרס הענק שחופה באהיל קלוע מקלעת חבל גסה ושימש כמנורה. וכמו רחל אמנו ש"הייתה יפת תואר ויפת מראה" יפה הייתה בעיני רחל, עצמה, שחורת השיער וכחולת העיניים ואנינת הטעם בלבושה.

שניים לימדו אותנו כינור בשנים הראשונות: אחת לשבועיים הגיע אלינו מחיפה המורה בנימין סמסונוב שהיה נגן בתזמורת חיפה, ובשבוע האחר לימדה רחל. מקפדנותו של המורה בנימין ומדרישותיו לשלמות יראתי. רק רחל ראתה את הדמעות, שנקוו בעיני כשדרש ממני לנגן שוב ושוב את אותו קטע, בעוד ידי מחשבת להישבר מכובד הכינור. רחל, לעומתו, הייתה חמה ורכה, משבחת ומחזקת ואת שיעוריה אהבתי. ביחד עם רחל נסענו באוטובוסים להיבחן בקונסרבטוריון למוסיקה בחיפה ורצינו להצליח במיוחד למענה, כי כה האמינה בנו.

כמה קשה היה לרחל וכמה התאכזבה מהחלטתי, כעבור חמש שנים, להפסיק את לימודי הכינור התובעניים. אך הקשר בינינו נמשך עוד שנים רבות כשאני שרה במקהלה שעליה מנצחת רחל. בניצוחה שרנו על "בקתה על הגג, חתלתול בה התענג", על "אוהל קטן", על "הד" ו"הללויה" במסיבת ה-20 לניר עציון.

נפילתו של בנה גדי בקרב בלבנון היווה נקודת מפנה בחייה של רחל. גדי היה מחברי קבוצתי ומהבולטים שבהם ברוח השובבות ובשמחת החיים. לאחר מותו, הושם הדגש על המהפך שעשה בחייו כתלמיד ישיבה, כמחנך וכמדריך. ברגע של קרבה, הודתה רחל באוזניי שגם היא, כמוני, מתגעגעת ל"גדי שלה" הקליל, העליז, שוחר המוסיקה וכותב השירים. על אף הטלטלה דבקה רחל בחיים וחזרה לספסל הלימודים ולכתיבת עבודת דוקטורט על בתי אופרה בארץ ובעולם.

במשק, המשיכה רחל לנצח מעת לעת על מקהלות שהוקמו לרגל אירועים מיוחדים, כמו, בהפעלת ותיקי המשק בשירי העלייה "גולו גולו אבן גלל מהרים חצבונה" ו"פה בארץ חמדת אבות" בשחזור טקס העלייה על הקרקע לרגל 40 לניר עציון.

עת כתבתי את המופע לשנת ה-40, התעקשתי לכלול בתוכו גם את הקטע מתפילת "נתנה תוקף" בניגון הניר עציוני: "בראש השנה יכתבון, וביום צום כיפור יחתימו...". כנגדי קמו חלק ממשתתפי המקהלה שהתנגדו לכלול במופע החגיגי מילים כמו "מי בקיצו ומי לא בקיצו..." רחל, לעומת זאת, הלכה איתי כל הדרך וקטע השירה, תפילה הזו בכיכובו של בנימין זמיר ז"ל הרטיט את הלבבות. ביחד עם חברי המקהלה שהורכבה מוותיקים ומצעירים דינדנו פעמונים בשיר "מראש הכרמל השובב צוחק אל הים וגליו, הביא לי הרוח, עם ערב יפוח, ריחות אורנים בכנפיו" וסיימנו עם כל משתתפי המופע בשיר, שרחל הפכה להמנון ואי אפשר היה לסיים אירוע בלעדיו: "למנצח שיר מזמור".

מתי ידעתי שמשוהו קורה לרחל והיא כבר לא במיטבה? היה זה כאשר נפגשנו בצרכנייה, עשרות שנים לאחר שחדלתי לנגן בכינור, ורחל פנתה ושאלה אותי אם אני עדיין מנגנת. אז פנתה למי שעמדה לידה ואמרה, בגאווה לא מוסתרת, "היא התלמידה שלי!" אם שאלתה הציתה בי דאגה, הרי שהגאווה ששמעתי בקולה ריגשה אותי מאוד.

קונצרט לכינור 1966

מימין לשמאל: אילנה כהן (בלכמן), לאה וינקלר, פסי, המורה בנימין סמסונוב ובנו אמיר, רחל רייסמן ואילן דובדבן

לאחר שנים של דממה, כשהיא מכונסת בעולם משל עצמה, הלכה רחל לעולמה. בעיני רוחי אני רואה שתי שורות של מלאכים וכינורות בידיהם, העומדים משני צדי הדרך אל כיסא הכבוד, והם משוררים לרחל: "למנצחת שיר מזמור".

היי שלום רחל אהובה.

קצת היסטוריה... לזכר רחל רייסמן ז"ל

עמליה זהר

כשהגענו לניר עציון בשנת 1954 היינו, אני ושלוש בעלי ז"ל, חסרי כל וגם המצב במשק היה קשה. היינו ארבעה זוגות שרצו להתחתן, ובשל הקשיים מקובל היה לערוך חתונה משותפת. בין הזוגות הצעירים היו גם שלמה גריידי ז"ל ושושנה. שלמה היה בן יחיד אחרי שבע בנות. אחיותיו התנגדו ששלמה יתחתן ביחד עם שאר הזוגות והן הודיעו למשק, שיעשו לו חתונה בחוץ. כמובן שבניר עציון לא רצו שכך יהיה כי שלמה היה מאוד אהוב במשק ופעיל מאוד בהרבה תחומים. לכן החליטו לערוך לשלמה ושושנה חתונה לבד והייתה חתונה תימנית מאוד שמחה.

אנחנו נשארנו שלושה זוגות, כשאני ושלוש הזוג הכי צעיר. כאמור, המצב הכלכלי היה קשה ונתנו לנו כסף שהספיק רק לטבעת בשבילי ולטלית לשלוש ז"ל. נפוצה השמועה במשק, שאין לי כלום לחתונה, חוץ משמלת החתונה אותה קיבלתי מחברה שהייתה איתי בפנימייה ומבנה גופה היה כשלי.

כולם הכירו אותי כי הייתי טבחית של הרווקייה. היו פה, אז, כ-40 רווקים וחדר האוכל שכן במה שהוא כיום בית המדרש. הרבה חברות נרתמו לעזור לי. כאן נכנסת לתמונה רחל רייסמן ז"ל, שבאה אלי והציעה לי את ההינומה שלה באומרה: "לבשתי אותה רק פעם אחת והיא חדשה". את הנעליים קיבלתי מחברה שקראו לה תמר בוקובזה ואת השרשרת ממשפחת ירון. וכך יצאתי לחתונתי, כלה יפה וחסודה.

ביום הליווייתה של רחל מזכרתי בתרומתה אז, בימים ההם, ומאוד התרגשתי בזכרי את ההיסטוריה הזו.

רציתי, שחברים ומשפחתה של רחל ז"ל ידעו כמה הערכת אותה מאז ועד היום.

יהי זכרה ברוך!

שיר הסיום של מופע מסיבת ה-40 לניר עציון, למנצח שיר מזמור, מושר ע"י כל משתתפי המופע בניצוחה של רחל רייסמן.

שאלת רב

רכיבה על אופניים בשבת

הרב רון לוביץ

שאלה שנשאלה לאחרונה על ידי מספר חברים: האם מותר לילדים לרכוב על אופניים בשבת?

תשובה

רכיבה על אופניים אסורה בשבת, וניתנו לכך מספר טעמים:

א. יש חשש גדול שיתקלקלו האופניים תוך כדי רכיבה, והנוסע יבא לתקנם בשבת.

ב. יש חשש סביר של יציאה מחוץ לעירוב עם האופניים, ואף של יציאה מתחום שבת.

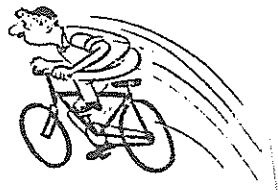
ג. הסיבה העיקרית לאיסור רכיבה על אופניים היא "עובדין דחול", כלומר: מעשה של חולין.

משמעותו של איסור זה היא שיש לשמור על צביונו של יום השבת כיום מכובד ומקודש, יום שלא עוסקים בו בדברי חול. דין זה מבוסס בעיקר על דברי הנביא ישעיהו (פרק נח, פסוקים יג-יד): "אם תשיב משבת רגלך עשות חפצך ביום קדשי, וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מקבד, וכבדתו מעשות דרכיך ממצוא חפצך ודבר דבר. אז תתענג על ה' והרכבתך על במותי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביה, כי פי ה' דבר".

חכמים למדו מדברי הנביא הדרכות רבות לשבת, ועיקרן שלא ינהג אדם בשבת כדרך שהוא נוהג ביום חול. וכך אמרו (שבת קיג, א): "וכבדתו – שלא יהא מלבושך של שבת כמלבושך של חול... מעשות דרכיך – שלא יהא הילוכך של שבת כהילוכך של חול. ממצוא חפצך – חפצך אסורין, חפצי שמים מותרין. ודבר דבר – שלא יהא דבורך של שבת כדבורך של חול. דבור – אסור, הרהור – מותר". מעמדן של הדרכות אלו גבוה משל תקנות חכמים, הואיל ושורשם במצוות התורה לשבות, ויסודם נתבאר בדברי הנביאים, ועל כן הם נקראים עשיית מעשים של חול בשבת אסורה מ'דברי קבלה' [=דברי הנביאים].

רכיבה על אופניים היא פעולת חולין מובהקת, ולכן היא פוגמת בצביון השבת.

עם זאת אין לאסור כלי רכיבה המיוחדים לילדים קטנים, כגון: בימבה, תלת-אופן או אף אופני איזון. אופני איזון הם אופניים לפעוטות, שאין בהם פדלים ולא שרשרת, אלא הילד דוחף אותם ברגליו. כל אלה הם בבחינת כלי משחק של ילדים קטנים, מה שאין כן אופניים עליהם רוכבים גם מבוגרים, והן משמשות לצורכי הגעה לעבודה, ספורט וכדומה.

ברכת ארנון רוזמריין- מנהל הקהילה לכבוד ראש השנה

ערב טוב ושנה טובה לכולם.

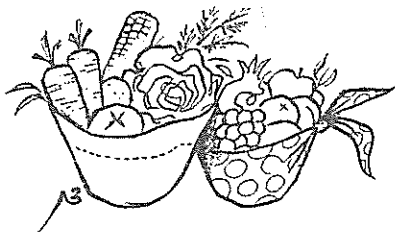
בשנה החולפת, נפלה בידי הזכות, לשרת ולהכיר את קהילת ניר עציון. מצאתי כאן קהילה איכותית, ערכית ותומכת וגם – מבולבלת ומפולגת. אבל הסדר חשוב מאוד... בראש וראשונה – איכותית, ערכית ותומכת ובהמשך – מבולבלת ומפולגת.

3 קהילות שרתתי בעברי. בכולן התקיימה המתכונת הידועה, בה באים החברים לבקש עבור עצמם ומשפחתם. רק בניר עציון, פגשתי במובהק את התופעה, בה באים אנשים לבקש עבור זולתם. בעיני זה קסום, אני מקווה שגם החברים יודעים להעריך את זה.

גם הכינוי "שמורת טבע", באשר לניר עציון – אינו מבהיל אותי. יש הרבה יופי בשמורת טבע וכמו בכל שמורה, יש כאן המון המון מה לשמר ועם זאת, חובה עלינו לחפש את היחידוש והצמיחה, כי מה שלא מתחדש, יקמול עם השנים.

בשנה החולפת, הבאנו לאישור הציבור את מסמך "עקרונות ההתחדשות". המסמך היה תולדה של תהליך ארוך ומקיף, בשיתוף החברים ואנו סברנו כי אנו מביאים "חבילת התחדשות" ראויה, מאוזנת ותואמת את צרכי קהילת ניר עציון. הציבור חשב אחרת ואנו מכבדים את רצון הציבור. אני מוטרד מתוצאות ההצבעה, אך אני מוטרד מדפוס ההצבעה. חברים רבים סיפרו לי כי הם תומכים במתכונת "הקיבוץ המתחדש" ובכ"ז הצביעו נגד, כיוון שלא הסכימו עם סעיף זה או אחר. למה הדבר דומה: לאדם הקונה רכב יד שניה והרכב שמור, המוכר הגון, הקילומטרז' נמוך והמחיר נוח... והקונה אינו מבצע את העסקה, כיוון שיש "שריטה קטנה בכנף". כלומר – הטפל גובר על העיקר. בתחום ההחלטות הקהילתיות אין הצעה מושלמת ואם היא מושלמת עבור האחד, אינה מושלמת עבור השני ואנו נדרשים לבחור בין טפל לעיקר, בין המוץ והבר.

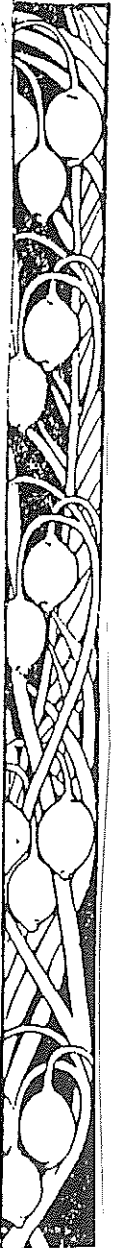
בשנה הקרובה, שנת תשע"ז יעמדו לפתחנו החלטות רבות וכבדות משקל. אנו מקווים, בחודשים הקרובים, להבשיל ולהביא לציבור החלטות בנושא קליטה ומעמד הנקלטים, בנושא חלוקת מגרשים, בנושא שיוך דירות ושיוך פירות נכסים. ההצעות שיובאו, יהיו מן הסתם ראויות ומאוזנות, אך הן לא יהיו מושלמות.... כי אין הצעות שכאלו בתחום הקהילתי. לכל אחד מהתהליכים הללו ומההצעות הללו תהיה "שריטה קטנה בכנף". אני מקווה ומאחל שנשכיל לבחור בעיקר ולא בטפל, במאחד ולא במפלג.

שנה טובה ומבורכת

מר-חשון

לפני מספר שעות, חנכנו את המעון החדש. בדברי בטקס ציינתי כי לקודמי בתפקיד, היו לא מעט סיבות שלא להשקיע את המשאבים והקרקע לבניית המעון, כיוון שהמעון, בעת הזו – אינו מאכלס כמעט ילדי חברים מניר עציון, שכן אלו בגרו וילדיהם בגרו. למרות האמור – מקבלי ההחלטות – בחרו נכון!!! בחרו בחזון, בתקווה, באמונה בהתחדשות המשק והקהילה ואין ביטוי ראוי יותר להתחדשות – מילדים!!!

כותבת נעמי שמר "אחרי החגים יתחדש הכל..." אני איני מבקש שיתחדש הכל. טוב לי עם "שמורת הטבע". אני מבקש לשמר את איכות האוכלוסייה, את העוצמה הערכית, את הנתינה והתמיכה וגם – את השיתוף, אם זהו באמת רצון מרבית החברים. אני מבקש לחדש רק את הדורש חידוש, רענון והתאמה ואני מבקש להחזיר למדרכות ניר עציון את היחד ואת העוצמה הקהילתית הגלומה כאן.

שנה טובה וגמר חתימה טובה.

בכל זאת אסיף / שרה רטנברג

מאור – חצב, חדוה של פטל בסלי –
האם באלה די לחג אסיף?
הלכתי לשוטט לי הלאה בשבילים,
אולי אמצא מה להוסיף.

בדמדומי שקיעה סתווית,
מקו האופק המזהיב
ענן חכליל ידו הושיט –
"אבוא עמך לחג אסיף."

הכל אספו כבר לפני אך יש לי רב
גם בשבילי הרבה מאוד נותר.
לחג אסיף יבול הבאתי מבורך:
ענן של סתו
פרחי חצב
ופטל בר.

רציתי גם אני לחוג את האסיף
אך את הכל אספו כבר לפני-
ריק המטע מתפוחים ואגסים
ובבוסתן – אף תאנה.

פתאום על כתף המדרון,
מן הקוצים העייפים,
עיני חצב לי מאירות –
"אותי לחג את תאספי."

היה לי לובן של חצב אך זה לא די
לחג שכה אהוב הוא ויקר,
כי את הכל אספו כבר לפני
ולא נשאר לי שום דבר.

ואז הבריק מתוך הסבך,
שחור, מתוק ועסיסי,
אשכול של פטל משובח –
"אני אהיה לך לאסיף."

ברכת מרכז המשק דב פריד לראש השנה

ערב ראש השנה זה תאריך מתאים לסכם את השנה שעברה וכבר להתחיל להגשים את התוכניות לשנה החדשה.

שנת תשע"ו הייתה שנה טובה בכל תחומי העשייה בניר עציון.

שנה של הצלחות לא מבטלות בכל התחומים העסקיים של ניר עציון- שנה של עשייה- צמיחה- ובניה.

רציתי להדגיש בהזדמנות זאת את הפעילות היצרנית של ניר עציון.

בתחום החקלאות גידלנו חיטה לתחמיץ לטובת הרפת כ- 2000 טון.

עגבניות לתעשייה 2640 טון,

גרעיני אבטיחים 30 טון,

בננות 4080 טון,

בלול 1150 טון פטמים,

ברפת ייצור של מעל 7.1 מיליון ליטר חלב,

ייצור חשמל כמעט על כל גג אפשרי.

ענפי עזר שעוזרים לתפקוד של כל המערכות.

מפעל בצמיחה מתמדת,

מלון בפעילות מגוונת מתיירות פנים וחוץ- כנסים ואירועים.

השנה הוספנו לשטחי הבננות כ- 100 דונם- נכנסנו לענף חדש, אבוקדו, עם נטיעה של 150 דונם. התקנת גגות סולאריים ליצור חשמל על שני הלולים החדשים- סיום בנית אשכול הגנים.

עבודות תכנון של שטח המחנה כולל תכנון חלוקה למגרשים- והגדלת הישוב.

סה"כ שנה של הרבה עשייה והשקעות לצמיחה כלכלית.

ולשנה הקרובה אנחנו רוצים להמשיך לצמוח גם בתעשייה, תיירות וחקלאות.

מתכננים נטיעה של עוד 50 דונם בננות ונטיעה של כ- 220 דונם אבוקדו.

עם בואה של השנה החדשה נאחל ונברך לשנה של בריאות, שגשוג והמשך צמיחה כלכלית וחברתית.

שנה של חברות, של משיכה קדימה ביחד.

הצלחות ושמחות לכל אחד מאתנו.

שנה של שקט גם לכל עם ישראל.

חג שמח ושנה טובה לכולנו.

שנה טובה

מר-חשון

דברים שנאמרו ע"י יונה פרידמן באזכרה לחברי המשק תשע"ז

מנהג בעם ישראל לפקוד קברי אבות וקברי צדיקים לפני יום הכיפורים. גם כאן בניר עציון אנו נוהגים מנהג זה באופן קבוע ומזכירים את כל הנפטרים וההרוגים מניר עציון.

כשאני מסתכל בבית הקברות אני רואה היסטוריה. לא רק ההיסטוריה של ניר עציון אלא גם את מאה שנות ההיסטוריה האחרונות של עם ישראל.

בפרשת ניצבים אנו קוראים "ושב ה' אלוקיך את שבותיך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך ה' אלוקיך שמה."

פה אנו רואים חברים שעלו לארץ בעליה הבלתי ליגלית, חברים שעברו את השואה, נצלו ועלו לארץ ובנו את ניר עציון, נאחזו בארץ על אף כל הקשיים וקיימו בגופם ובנפשם את אהבת ה' והארץ.

פה קבורים גם בנינו חיילנו שנהרגו במלחמות ישראל השונות ונהרגו על קידוש ה'. ופה קבורים גם ילדינו שנהרגו בתאונות שונות ולא זכו להאריך ימים.

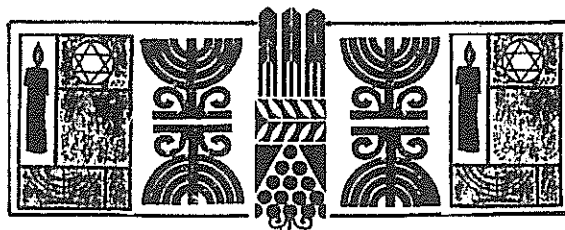
רק ממבט מרוחק קימעא אנו רואים את כל הטוב של האנשים שחיו בתוכנו, את הצדקות שעשו, את הרצון העז להקים בית בישראל.

בשטף החיים אנחנו לא תמיד רואים עד כמה גדולה התקופה הזאת בעם ישראל, את ניסי ה' הגדולים, והכל נראה מובן מאליו.

אולם דווקא לפני יום הכיפורים אנו צריכים להבין שלא הכל מובן מאליו. הכל תלוי במעשינו לפני הקב"ה. ביחסים בין אדם לחברו ובין אדם למקום.

ובערב יום כיפור כשנעמוד לפני בורא עולם, נזכיר לו זכות אחת שיש לנו. העקשנות שיש לנו להאחז בארץ ולקיימה, על כל הקשיים, וחברינו הקבורים פה הם העדות הגדולה לכך.

גמר חתימה טובה.

אזכרה למגן- תשע"ז

ח"י שנים לנפילתו

יונה פרידמן

השפת אמת בדרשותיו על חג הסוכות מחבר את החג לתהליך התשובה כחלק מימי הדין של ראש השנה ויום כיפור. התשובה בימים אלו באה מיראת הדין והיא תשובה מיראה. לעומת זאת בחג הסוכות ישנה התשובה מאהבה. אנו מתקרבים בחג הסוכות לבורא עולם ע"י שמחת החג כחלק מהתשובה שעשינו מיראה בימי הדין.

אינני יודע אם אני יכול לומר זאת, אבל אצל מגן ראינו בכל התקופה האחרונה לחייו את האהבה.

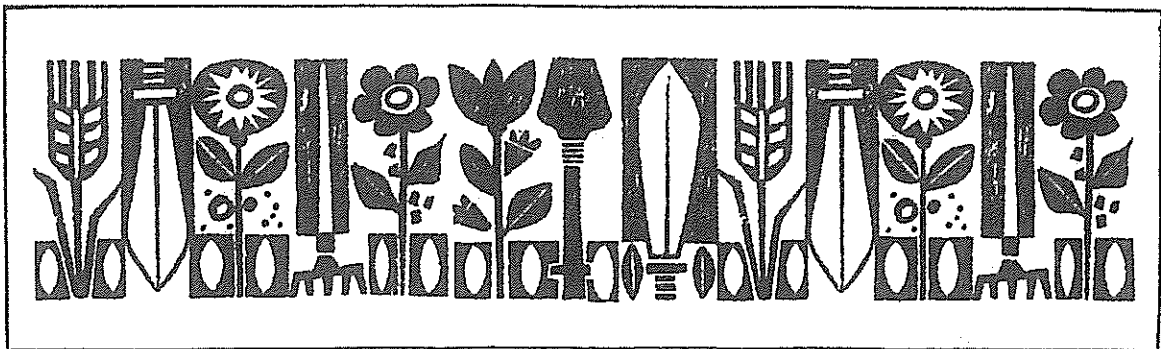
הכל נבע מאהבה, לחברים, לחבריו בצנחנים ולתפקידו בכלל כפי שהוא ראה אותו. חובתו בעולמו הוציאה ממנו את האהבה החוצה כפי שאנו במשפחה ראינו במיוחד. הכל נעשה בשמחה ובהתלהבות ולא ראינו את היראה כלל.

אותה אהבה שיצאה ממך השפיעה על כולנו ועל כל הסובבים אותך.

ח"י שנים עברו מאז שנפרדת מאיתנו, ח"י שנים של חיים מלאים תקווה ושמחה. חיים של אהבת תורה, שמחות במשפחה וגם עצב כפי שהם חיי האדם.

אבל גם שמונה עשרה שנים של געגוע אין קץ, של מחשבות שלא מרפות ושל זיכרונות יום יומיים שאינם משכיחים אותך.

נזכור אותך תמיד ממ ואבא.

דבר תורה לשמחת תורה

חתן תורה - ניר שער

בשמחת תורה אנו מסיימים את המחזור השנתי של קריאת התורה כולה בפרשת "וזאת הברכה".

שמחת תורה איננו מועד שמופיע בתורה, והוא מועד שנקבע מאוחר בתקופת הגאונים. לפני הברכות שמברך משה כל שבט ושבט נאמר: "תורה צוה לנו משה מורשה קהילת יעקב - - - ויהי בישראל מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל". מצד אחד - קהילת עם, מצד שני - שבטים מגוונים. כל אחד מהשבטים זוכה לברכה על תכונה משלו ובכך הוא משלים את כל קהילת ישראל (=יעקב). המשך רעיוני לאחדות שמאפיינת את חג הסוכות, שבשעות אלו אנו נפרדים ממנו. כולם יושבים בסוכת ארעי אם עשיר ואם דל, ומתחברים ומחברים זה לזה את ארבעת המינים, המסמלים מגוון של אנשים. לכל אחד יש את האות שלו בתורה, ומכל האותיות אנו זוכים לתורה שלמה, ל"תורת ה' תמימה".

על שני עניינים עומד חג שמחת תורה.

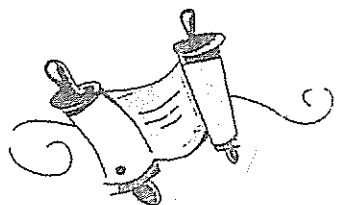
האחד – סיום הקריאה של כל התורה, השני – התחלת מחזור חדש של קריאת התורה מבראשית (תרתי משמע). במחזורי החיים המעגליים שלנו, שאלת היחס בין הסיום לבין ההתחלה היא שאלה מאתגרת. כבני אנוש מה חשוב לנו ממה: הצלחת הסיום או אתגר ההתחלה?!

באופן כללי, מקובל לחשוב שאתגר ההתחלה חשוב יותר, שהרי כל ההתחלות קשות ומחייבות התמדה ומסירות. אולם, בשמחת תורה, כהמשך ישיר של רעיון התשובה, רצף הזמנים והיחס שבין העבר לעתיד ובין הסיום להתחלה משמעותי הוא. כשם שהתשובה בנויה על הוידוי על העבר ומיד יש קבלת אחריות ומחויבות לעתיד כך גם שמחת תורה. אנו מודים בשמחה על העבר, על סיום התורה, ומיד שמחים על העתיד, על הזכות להתחיל מבראשית. תנועת רצף זו – יסוד גדול הוא בחיינו היהודיים. היא מחוללת המשכיות והליכה קדימה ללא עצירה ו/או נסיגה. היא מחוללת מחויבות לעתיד רוחני טוב יותר עם תפילה ותקווה גדולה.

בשמחת תורה אנו כורכים את העבר עם העתיד, את היחיד עם הרבים, את אותיות התורה עם כל התורה.

היום, אנחנו נמצאים בירח האיתנים, ב"ה עברו עלינו 22 יום, החל מראש חודש תשרי.

לכל חג ניתנה סגולה משלו כדי 'לשרוד' את הימים הנוראים:

בראש השנה - נתן לנו הקב"ה שופר. את התענית ביום הכיפורים, סוכה- לשבעת ימי החג ובנוסף נתן לנו יום אחד של שמיני עצרת.

וכעת, אנחנו בשמחת תורה - החג המסיים - נגמרים החגים ומתעורר בכל אחד מאיתנו חשש כבד. אנו נכנסים לתקופה מעכשיו לשבעה חודשים עד חג הפסח - שבעה חודשים שאין בהם התרוממות הרוח ועד שניפגש בחג ששוב ירומם אותנו - אנחנו מה יהא עלינו?!

לכך אמר הקב"ה - אנחנו ניפרד בשמחת תורה.

תדעו לכם, אמנם יש סגולה של שופר, ויש את יום הכיפורים ויש סוכות, אבל יש תרופת פלא אחת שיכולה לרומם אתכם בימים שאין בהם את ההארה של הקב"ה כמו בחגים. ומה? אתם יכולים להישאר מדובקים בי - אם תישארו דבוקים בספר התורה.

אומרים חז"ל במדרש: "אמר הקב"ה התעכבו עמי יום אחד, שקשה עלי פרידתכם".

קשה לקב"ה להיפרד מאתנו אחרי ימים של דבקות והתעסקות במצוות. לכן אומר הקב"ה - בשמחה הזאת, שאף שר לא יתערב - רק כנסת ישראל!.

מסופר, על איש זקן אחד נשא בזרועותיו ספר תורה בהקפות של שמחת תורה. ניגש אליו אדם אחד ושאל אותו: "האם לא קשה לך לשאת את ספר התורה? הרי אתה זקן וחלוש, וספר התורה כה כבד!"

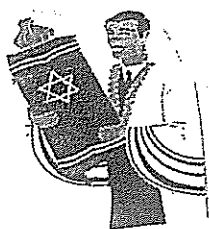
"אדרבה", השיב הזקן, "בחרתי דווקא בספר התורה הגדול ביותר, משום שנאמר כי 'התורה נושאת את נושאייה';* וככל שספר התורה יהיה כבד יותר, כן ייקל עלי לשאת אותו".

וכך התחיל לספר לו את הסיפור הבא:

כאשר גורשו היהודים לתוך גטו ורשה נאמר להם, שאם הם לא ירוצו - יכו בהם. היה שם איש אחד בן שבעים, כפוף וחולני, שהחזיק בידו של נכדו הקטן. בשעה שהם רצו נפל הילד ונחבל ברגלו. כשהוא קם מנפילתו הוא יכול היה רק לצלוע. הסבא, שחשש שמא הנאצים יכו את הילד באלות, הרים אותו על כתפו, והכריח את עצמו להמשיך לרוץ.

"מה אתה עושה?" שאל אותו משהו, "הרי אתה בעצמך בקושי יכול לרוץ, אתה זקן וחלש. איך אתה יכול גם לשאת את הילד על כתפך?"

"אתה טועה", השיב הזקן, "לא אני נושא את הילד: הילד הוא זה שנושא אותי. אלמלא הוא לא הייתי מסוגל לעשות אפילו צעד אחד".

מר-חשון

כאשר אנו מקיימים מצווה כלשהי, המצווה הזו מחזיקה בנו. כאשר אנו שואפים להגשים מטרה נעלית כלשהי, אותה מטרה נושאת אותנו, ושום משימה אינה נראית לנו קשה או בלתי אפשרית.

ועוד כמה דברים קצרים לסיום:

- אהרן חתן בראשית - השם אהרן מתחיל ב "א" ומסתיים באות "ן" . פסוק שמתחיל ומסתיים כך זהו בדיוק הפסוק על חג הסוכות ושמיני עצרת המופיע בספר ויקרא כ"ג: " אַךְ בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַסְפְּכֶם אֶת תְּבוּאֹת הָאָרֶץ תַּחֲגֹזוּ אֶת חַג יְהוָה שִׁבְעַת יָמִים בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן שִׁבְתֹּן וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי שִׁבְתֹּן:

- הרב רונן לוביץ, שתמיד מפתיע בגימטריה וחיזורי לשון ותמיד מאיר פניו לכל אדם ובכל עת, רונן לוביץ, בגימטריה 444, נברך אותו בפסוק המתאים לגימטריה של שמו: "יאר ה' פניו - אליך".

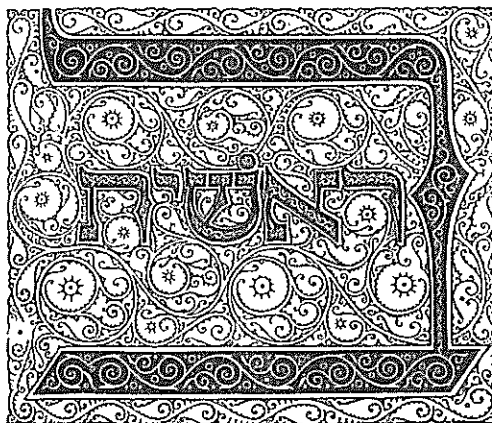
- יהודה רוזנברג העומד בראש ועדת דת ואחראי על כל השמחה הזו ועל עוד דברים רבים במשק, בגימטריה 498 "יום גאולה וישועה", כנראה שהוא וכולנו נזכה לקרב את הגאולה...

- ולכם קהילת ניר עציון - ניר עציון בגימטריה 486 "עושה פלא" כנראה שאנחנו באמת מופלאים ...

וגם 486 זהו הפסוק בירמיה "והיו לי לעם ואני אהיה להם לאלקים".

לסיום - התחלנו היום להגיד בתפילת מוסף "משיב הרוח ומוריד הגשם" שבעז"ה הקב"ה ישיב לנו את ההתרוממות רוח שהיינו בה בחגים ויוריד מעלינו את הגשמיות. שנזכה להרגיש מחוברים לקב"ה גם בימי השגרה שאחרי החגים ויקויים בנו הפסוק "והיו לי לעם ואני אהיה להם לאלקים".

חג שמח ושנה טובה לכולנו!

סמל מלחמה ופסוקים
הרץ והעץ והפסוק
ע"י חכמת סינטי

ברא אלקים את השמים ואת הארץ: והארץ היתה תהו ובהו
והשחר על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים: ויאמר
אלהים יהי אור: ויהי אור: ויקרא אלהים את האור יום ראשון
אלהים ברוך הוא וברוך השם: ויקרא אלהים לאור יום ראשון
קרא ללילה ויהי ערב ויהי בקר יום אחד:

מר-חשון

דברי חתן בראשית - אהרן דינור - שמחה תורה תשע"ז

ראשית, ברצוני להודות לחברי ועדת דת על בחירתי לחתן בראשית - לכבוד הוא לי. חשוב לציין את העבודה היומיומית של ועדה זו, הייתי חבר בה כמה שנים - זה לא קל בכלל! יישר כח!!! וכמובן, יישר כח לכל המארגנים והעוזרים בהכנת סעודה זו - שנזכה לשנים רבות.

"בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ" - הקב"ה בורא את העולם, ובעולמו הוא בורא עצים ופרחים מים ויבשה. אבל העולם עדיין חסר - "אדם אין לעבוד את האדמה". הכל מוכן לבואו של האדם. ביום שישי בורא הקב"ה אדם בצלם אלוקים ולאדם יש תפקיד - "זיקח ה' אלוקים את האדם ויניחחו בגן עדן לעבדה ולשמרה" - מיום בריאתו הפך האדם לשותף של בורא העולם בהמשך פיתוחו ובנייתו של העולם.

בני ישראל הופכים לעם במצרים ויוצאים בדרכם הארוכה חוצה אל ארצם - ארץ כנען. הליכה זו פותחת פרק חדש בהיסטוריה של העולם - אין יותר אדם או משפחה שמצווים לבנות ולפתח את העולם אלא עם - עם ישראל. בחודש השלישי ליציאתם ממצרים באו עם ישראל למדבר סיני. בעמדם לפני הר סיני כמה ימים לפני נתנית התורה מגדיר הקב"ה את ייעודו של עם ישראל: "והיית לי סגולה מכל העמים... ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש". עם ישראל מקבל תפקיד להיות דוגמא אישית לעולם - המשך בניית עולם הפועל ומתקדם ע"פ דרכו של הקב"ה - דרך התורה. בבראשית רבא א' נאמר כי כאשר בנה הקב"ה את העולם הוא "הסתכל בתורה וברא את העולם". לקב"ה היתה מטרה כאשר הוא ברא את העולם ועל האדם להגשים מטרה זו.

בכל שנות קיומו של העם היהודי הוא ממשיך בפיתוח ובניה של מעשה בראשית בארץ ישראל ובכל מקום בעולם כולו תוך חוספת ייחודיות יהודית ככל הניתן. עוד לפני הקמת מדינת ישראל מוביל העם היהודי בפיתוח ובהקמה של תחומים רבים הלוקחים את העולם כולו עוד צעד קדימה. הקמת מדינת ישראל היא נקודת שיא ממנה ממשיך העם היהודי בבניית העולם תוך שילוב מוחלט של ייחודיות יהודית ע"פ דרכה של תורה. המדינה הקטנה והצעירה הופכת למעצמת ידע והובלה בתחומים רבים - רפואה, צבא, מדע, חקלאות, תרבות חינוך ועוד ומהווה דוגמא ומופת, וכמובן משמשת כמרכז לכלל היהודים בעולם.

בעיסוקי כמתכנן וכאדריכל המועצה האזורית חוף הכרמל אני רואה ומרגיש כל יום את המשך תהליך "בניית העולם" – בנייה פיזית של הארץ. תכנון ארצי שמפורט לתכנון אזורי המפורט עוד יותר לתכנון מקומי ונקודתי. עוד ועוד פיסות קרקע שוממות שמקבלות חיים ומשמעות והופכות לערים – שכונות – רחובות – יישובים – בתים שסביבם גנים, מדשאות, גני ילדים ומבני חינוך, בתי כנסת, מרפאות וכמובן באזורנו הייחודי גם ענפי החקלאות. לאחר שהמבנים הרחובות והגנים הדוממים מאוכלסים מגיעים הקולות – קולות של חיים: צחוק ילדים, שיחת מבוגרים – המשכיות – המשך ישיר לעבודתו של הקב"ה – בריאת העולם.

גם כאן בקהילתנו הקטנה ניר עציון – חובתנו להמשיך בבריאת העולם תוך שילוב הייחודיות שלנו של יישוב המתנהל בדרך של תורה ועבודה. מייסדי המשק התחילו בעבודה והקימו יישוב לתפארת על הר שומם, ועלינו להמשיך בתהליך – לבנות ולהעצים את היישוב הייחודי באזור חוף הכרמל ששמו עדיין הולך לפניו.

אל לנו לקטוע את הרצף, עלינו לקבל החלטות ולעיתים קצת להתפשר, אך חובה עלינו להמשיך בבניית היישוב – להמשיך לשמוע קולות של ילדים – קולות של חיים – חיים בדרכה של תורה, ולמלא את תפקידנו בעולם – אותו עולם שברא הקב"ה.

"בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ..."

חג שמח!

שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה (ישע' מ)

גם אם יהיו פה חמישה אנשים, תראי איזה ישוב פורח יהיה פה!

ריאיון עם שרה וינקלר

נירה רון

לאחר שפורסם בעלון הקודם הריאיון עם דוד בן דוד שכתב אלעד בן דרור, בקשה גם שרה וינקלר להתראיין. שמחתי. יש לי חיבה לסיפורים אישיים ועוד יותר אם הם קשורים לניר עציון.

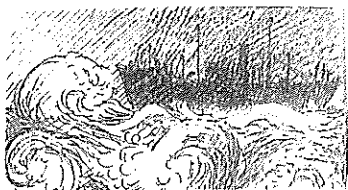
ביקשתי ממנה לחזור אחורה ולספר לי איך הגיעה לקבוצת "אחדות" עמה הגיעה לניר עציון.

"לאחר המלחמה חזרתי הביתה, במקום ליד אושהורוד (היום אושגורוד) שבקרפטים בצ'כוסלובקיה, שנכבשה ע"י הרוסים", סיפרה לי, "כמובן שלא מצאתי אף אחד בבית ונשארתי לגור עם חבורה של צעירים בבית קרוביה של חברה. חייל רוסי יהודי בשם מוישה ייעץ לנו לעזוב את המקום לפני שהגבולות יסגרו. אני הייתי היחידה שהאמנתי לו והחלטתי לעזוב. הייתי בת 17 ולא ידעתי לאן אני הולכת. הצלחתי לקבל תעודת לידה מן הרשויות בכפר אחר שנותר בידי הצ'כוסלובקים (למרות שלא נולדתי בו) והמשכתי בדרכי לצ'כיה, וממנה לעיר קושיצה שבסלובקיה. הצטרפתי לפלוגת הכשרה של בני עקיבא והתחלנו בהכנות לקראת העלייה לארץ. למען האמת, אנשי הקבוצה, שרובם לא היו דתיים מהבית, לא התאימו לי, שבאתי מבית דתי מאוד, והחלטתי להגיע איתם לגרמניה ולעזוב את הקבוצה.

הגענו לגרמניה דרך ברטיסלבה ווינה, תוך כדי גניבת הגבולות, כמו כולם, והגענו לחווה בשם אשאו. תוך כדי מסע התחלפו האנשים, רבים עזבו ואחרים באו במקומם ובסופו של דבר התגבשה קבוצה שמצאה חן בעיני והתאימה לי שנקראה "תקווה", (גם טיבי (ישעיהו שחר) השתייך לקבוצה זו).

בבנסהיים פגשנו קבוצה נוספת של בני עקיבא, קבוצת "אחדות", אליה השתייך אלי, שעסק אז בעזרה לצעירים לגנוב את הגבול מהונגריה לצ'כוסלובקיה, וגם אברהם מלמד. החלטנו להתאחד בארץ ולהקים יחד קבוץ חדש".

בינתיים, ב-10 ליולי 1947, עלו אנשי קבוצת "תקווה" לאנייה "אקסודוס" בדרכם לארץ ישראל. כידוע, האנייה "אקסודוס" נתפסה ע"י האנגלים. עוד לפני הכניסה למים הטריטוריאליים של פלשתינה תקפו אותה אניות אנגליות וניסו לשכנע את המעפילים, בידיש, לעבור לאניותיהם ללא מאבק. "תשובתנו", אומרת שרה, "הייתה 'התקווה' ולא!". בקרב שהתפתח בין האנגלים למעפילים נהרגו שלושה מעפילים והאנייה נכנעה. האנגלים עלו על האנייה והורידו את המעפילים בכוח. שרה נזכרת: "ביום שישי אחר הצהריים, ראינו מרחוק את אורות הכרמל. שם מדליקים נרות שבת ואנחנו עומדים על הסיפון ולא יודעים מה יהיה אתנו".

מר-חשון

האנגלים החזירו את המעפילים בשלוש אניות משא לחופי צרפת. אנשי המשלחת צרפתית שעלו על האנייה הזדעזעו מן התנאים הקשים של המעפילים על האנייה והבטיחו להם אזרחות ושוויון זכויות מלא בצרפת. "תשובתנו", אומרת שרה, "הייתה 'התקווה' ולא!". שלושה שבועות שהו שלוש האניות בחופי צרפת ואז המשיכו בדרכן לנמל המבורג בגרמניה, שם הורדו המעפילים בכוח מן האנייה. "על ידי מי?" היא שואלת ועונה, "על ידי המשטרה הגרמנית (!)".

לאחר מספר שבועות במחנות פופנדורף (מחנה מעצר בריטי) ואמדם בגרמניה, עלו חברי "תקווה" טיפין טיפין לארץ. שרה עלתה עם עוד חברה לארץ בעליה ד'. "כלומר, קבלנו תעודות של אנשים שחיו בארץ. לי קראו תלמה מריון, נולדתי בירושלים, נסעת לבקר את סבתא ואז המלחמה פרצה ולא יכולתי לחזור. לימדו אותי פרטים על מקום "מגורי" בירושלים..."

עם הגעתם לארץ הצטרפה קבוצת "תקווה" לקבוצת "אחדות" שעלו לארץ כולם עם סרטיפיקטים ושהו אז בראשון לציון. לאחר זמן גויסו לצבא והועברו לבארות יצחק שבנגב. "לבארות יצחק הלכנו ברגל מקבוץ נגבה והגענו ממש לתפילת "כל נדרי" של יום הכיפורים 1948."

"קיוונו להקים קבוץ חדש בנגב באזור יבנה, אך אז הגיעה משלחת מתנועת הקבוץ הדתי, ובקשה מאתנו ללכת עם שרידי כפר עציון, להקים ישוב חדש. הם חייבים להתאושש והם לא יכולים לעשות זאת לבד".

לילות ארוכים נמשכו הוויכוחים אם לקבל עליהם את המשימה. אנשי כפר עציון היו מבוגרים מהם ומטופלים ב-60 ילדים ואלמנות וגם המנטליות הייתה שונה. ואיך ישתלבו אלה עם אלה?

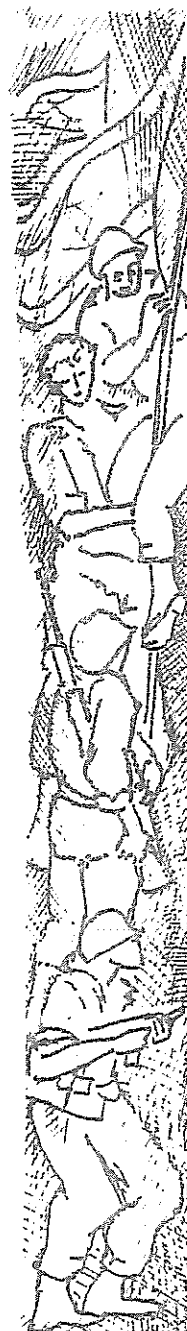
לבסוף הכריע הלב. "אלי אמר שזה צו השעה. ואין לנו מה לעשות, הישוב הזה צריך לקום ולנו אין ברירה. הוחלט ללכת עם כפר עציון."

שרה ואלי נישאו עוד בבארות יצחק. ולאחר שנפלה ההחלטה עברה שרה, עם עוד מספר נשים, שהיו כמוה בהריון, לגור עם אנשי כפר עציון בגבעת עליה.

יתר חברי הקבוצה עם הגברים המעטים של כפר עציון הקימו את המחנה הזמני של ניר עציון ליד עין הוד. היה שם מטבח, בניין שהוסב לבית תינוקות ומספר צריפים ואוהלים למגורים. הנשים והילדים חיו בגבעת עלייה, את המצרכים הביאו לניר עציון מגבעת עליה.

בחדש חשוון של אותו חורף הגיעה שרה עם בתה הבכורה מרים לניר עציון, למחנה הזמני. "גרתי באוהל כל החורף. אני לא יודעת איך העזתי עם תינוקת קטנה, אבל היה לי חשוב להיות פה". (מהסיפורים אני יודעת שחורף 1950 היה חורף קשה במיוחד וירד בו שלג בכל הארץ.)

קבוצה נוספת, קבוצת "מכורה", הצטרפה למייסדים (מהם נשארו יהודית ויהושע רייך) וביום הזיכרון תש"י (1950) התקיים טקס העלייה לקרקע.

שרה מספרת לי על הוויכוח שניטש בין המצדדים בהישארות ליד עין הוד, בראשות שלמה חיימוביץ, ששיקוליו היו כלכליים (הקרבה לכביש ולשטחים החקלאיים), לאלה שציידו בהקמת הישוב בראש ההר, על "הפלטה", בראשות חנוך אחימן, מתוך שיקולים של יפי הנוף המתאים להקמת בית הבראה, כפי שהיה בכפר עציון. חנוך ניצח. "חנוך היה חכם, הוא הביא אותנו להר בניסן, זה היה הר שאני לעולם לא שוכחת, ההר היה כולו מכוסה פרחים".

התכוננו לעלות ל"פלטה", ואז התברר שאנשי כפר עציון לא באים. רובם. באמת לא היה בכך הגיון רב, היינו ישוב דתי יחיד באזור, היה שוני במנטליות, פער בגיל, להם היו ילדים בגיל בית ספר, והיכן ילמדו? זו הייתה דילמה לא קלה.

גם הגברים שהשתתפו בהקמת הישוב עזבו לאט לאט. נשאר מספר מועט של חברים מכפר עציון, כמו חנוך, שרה ויעקב, מרים ארזי, יצחק ויונה (שבאו, עזבו ואח"כ חזרו) דוד ועדינה.

לאחר שאנשי כפר עציון לא באו, הייתה אווירה של חוסר וודאות בקיום הישוב, חברים רבים הרימו ידיים ועזבו.

מספרת על כך שרה: "יום אחד חזרתי הביתה ומניתי בפני אלי חמישה ששה זוגות שהחליטו לעזוב, וסיימתי במילים, אני מבינה שאנחנו ננעל את השער בסוף. אלי אמר לי: 'תסתכלי לי בעיניים, גם אם יהיו פה חמישה אנשים, לא חמישה זוגות, חמישה אנשים(!), תראי איזה ישוב פורח יהיה פה.' והוא צדק".

"כשעלינו לכאן היו צריפים וצריפונים. הצריף הראשון היה זה שלפני הנהלת החשבונות. שם גרנו גם אנחנו. יותר מאוחר ניר עציון נתן את המבנה שהוקם לבית ההבראה למעלה לבית הספר כדי שבית הספר הממלכתי דתי יהיה אצלנו."

לסיום מדגישה שרה: "אנחנו לא הצטרפנו אחרי העלייה לניר עציון, עלינו איתם יחד (עם אנשי כפר עציון). הם עזבו. אנחנו נשארנו. את המשק הזה אנחנו התחלנו ובנינו. ניר עציון לא היה קיים בלי קבוצת אחדות."

המחנה ליד עין הוד ביום טקס העליה

שפע ברכות למזל טוב!

ליהודית בקרמן

להולדת הנינות

רני

נכדה לאהד ואורית

רז

רוני

נכדות לרחלי ז"ל ובני
נינות ליוסף בקרמן ז"ל

לבתיה וצביקה אלבין

להולדת הנכדה

ירדן

בת לדורון וטל

למרים ושמעון ויצמן

להולדת הנכד

בארי

בן לברק ואמונה
נין לפנינה ובנימין בר-חן ז"ל

לעדה ונחמיה רסל

להולדת הנכד

אחיה

בן לכרמל ומור
נין לאסתר ומרדכי רסל ז"ל

לאדרת ודוד לקסנר

להולדת הבת

אדוה

לענת ומיכאל רוימי

להולדת הבת

שיר

לאיוה ואיל רון

לדפנה ומאיר בן סירא

לנירה ויגאל רון

לציפי רון

להולדת התאומות,
בנות - נכדות - נינות

ירדן פנינה

אגם שרה

נינות לפנינה ונחום בן סירא ז"ל
לשרה ויעקב שיפמן ז"ל,
ליעקב רון ז"ל

לשני ושלומי ליברמן

להולדת הבן

שהם

לאלון ובינת פרידמן

להדסה ומיכאל פרידמן

להולדת הבת - נכדה

נינה לבלומה ויוסף רוט ז"ל

שירב שמוחות במעוננו!

מר-חשון

נעים להכיר

משפחת אור

אנחנו נטע, נעם, יקיר ומרים אור.
הגענו לניר עציון מהטכניון לאחר שחיפשנו קהילה חמה ונעימה עם מרחבים לילדים.
יקיר בן 29, סטודנט לרפואה בטכניון בשנה השישית. במקור מהושעיה.
מרים בת 29, עו"ס בביטוח לאומי בחדרה. במקור מירושלים.
נעם בן 4 בקרוב, נמצא בגן של ציקי, נולד בטכניון.
נטע בן שנתיים בקרוב, נמצא בגן של אפרת, נולד גם הוא בטכניון.
הגענו לניר עציון קצת אחרי ראש השנה, לאחר שהילדים התחילו את הגנים עם כולם
וכבר הרגישו "בבית" בניר עציון. שמחים לראות את הילדים פורחים ומאושרים.
התרגשנו מאוד מקבלת הפנים החמה שזכינו לה. אנשים נעימים וטובים.
מקווים להכיר לאט לאט את כולם ולהמשיך בדרך שהתחלנו...

משפחת אור

גרעין צבר – שאלות נפוצות / בנימין מנשה

גראמפי החתול

שבוע שעבר הזדמנה לי שיחה עם החתול "גראמפי", הידוע בשל מזגו הזועף, וחשבתי שראוי שאת תוכנה אפרסם לטובת הציבור. בהתחלה חשבתי להפיץ את השיחה דרך הרשתות החברתיות באינטרנט, אך להפתעתי מסתבר שיותר אנשים קוראים את ה"בניר" המצויין שלנו. אז הנה השיחה, כמעט מילה במילה, לשימושכם.

גראמפי: למה לכל הרוחות יש פה פרצופים חדשים וצעירים במשק? חשבתי שכל הצעירים עוזבים, לא להיפך...

אני: לא שמעת? אלו חברי גרעין צבר! זאת השנה הראשונה שבה ניר עציון משתתף בפרוייקט צבר.

גראמפי: מה זה גרעין צבר בכלל? ממתי לצבר יש גרעינים? מילא אבטיח...

אני: פרוייקט גרעין צבר זה פרוייקט של תנועת הצופים שנועד לעזור לחיילים בודדים אשר עולים מחו"ל. הפרוייקט התחיל ב-1991, עם הגרעין הראשון שיצא מסן פרנסיסקו. השנה הוא חוגג 25 שנה! השנה יש כ-500 חניכים בפרוייקט, והם מפוזרים ב-16 גרעינים שונים בכל רחבי הארץ, כגון עלומים, אפיקים, להב, וניר יצחק... הם מחולקים ל-4 גרעינים אירופיים, 2 גרעינים רוסיים, ו-10 גרעינים אמריקאים. חשוב לציין גם כי כל שנה יש גדילה במספר החניכים שעולים לארץ ועושים צבא, והשנה היא השנה הכי גדולה בהיסטוריה! הגרעין שלנו בניר עציון הוא גרעין אירופי דתי, והוא גם הגרעין הכי קטן מכל הגרעינים השנה, עם 13 חניכים בלבד...

גראמפי: 13 חניכים יותר מדי אתה מתכוון. מה זאת אומרת לעזור לחיילים בודדים?

אני: העזרה הכי חשובה והכי פשוטה זה לתת לחיילים הבודדים האלה בית חם בישראל. הם השאירו מאחוריהם משפחה, חברים, עתיד כלכלי, ובעצם את כל עברם על מנת לעשות עלייה ולשרת בצבא. אנחנו בניר עציון מספקים להם דירות, מועדון, משפחות מארחות, ואת פרק הקליטה, שעוזר להם לפני הגיוס. במהלך פרק הקליטה, שנמשך כ-3 חודשים, אנחנו עוזרים לחניכים עם המיון לצבא, מהצו הראשון דרך כל המיונים עד יום הגיוס. אנחנו גם מקיימים אולפן עברית כל יום בבית המדרש, ובהזדמנות זאת אודה למיטל המורה לעברית שמגיעה מרגבים. תודה על המסירות מיטל! מלבד זאת, במהלך פרק הקליטה אנחנו עובדים הרבה על גיבוש, הכרת החברה הישראלית ואינטגרציה בחיים החדשים. אנחנו יוצאים לטיולים, כמו טיול הסליחות לירושלים וטיול היומיים בעמק בית שאן. אנחנו עושים פעילויות כיפיות כמו פויקע ו-ODT, וגם פעילויות חשובות על הצבא והחברה וההיסטוריה של ישראל. חוויה של פעם בחיים!

אחרי הגיוס, שקורה בנובמבר-דצמבר, יהיה להם כאן בית ומשפחות מארחות מפנקות, כדי שהחניכים יוכלו לחזור פעם בשבועיים למסגרת מחבבת ויציבה. זה חשוב מאד בזמן הצבא!

גראמפי: חבורה של מפונקים... לי אף אחד לא עזר ותראה לאן הגעתי. רגע, אז הם מתכננים להישאר בארץ גם?

אני: כן, בוודאי! אלו צעירים שעשו עלייה ומתכוונים להישאר, עם כל המורכבויות שבכך. הנתונים מראים ש-70% מהחניכים של גרעיני צבר מכל השנים נשארו בארץ! תעשה את החישוב – מדובר באלפי עולים חדשים. נוסף על כך, כ-30% מהמשפחות של החניכים עושים עליה בעקבותיהם! כשנשאלים למה הם עושים עלייה, החניכים עונים את כל התשובות הקלאסיות: אהבת הארץ, חיבור לעם יהודי, רצון להיות רוב ולא מיעוט, ולצערנו גם על מנת לברוח מהאנטישמיות שהם ומשפחתם חווים בגולה.

גראמפי: מי הצוות שמטפל בזה? אף על פי שמעולם לא הייתי קשור ליהודי התפוצות בשום צורה ואני לא יודע מה זה אנשים צעירים, יש לי דעות מאד מוצקות על מה צריך להיות בגרעין ואני רוצה לדבר עם מי שממונה עליו!

אני: הצוות שלנו כולל את רכזת הגרעין, לאה רוזנברג, שליוותה את החניכים עוד מהמפגש באנגליה הרחוקה. יש לנו את 2 המש"קות שלנו מטעם חיל חינוך, שלומית ותמר, שבמקום להתעצל בחודשים האחרונים שלהן בשירות החליטו להשקיע בליווי וניהול הגרעין. הן גרות צמוד לדירת שירות. לפני גרעין צבר, שלומית הייתה מפקדת טירונים במחווה אלון, ותמר הייתה מפקדת בגדנ"ע. שתיהן משתחררות בדצמבר בעזרת ה'... אסור לשכוח את עינב רוזנברג (שהחליפה את חנה בן ארי), אם הבית, שמבשלת לנו מטעמים כל יום. עינב מה היינו עושים בלעדייך! ואחרון חביב, עבדך הנאמן, המדריך החברתי.

גראמפי: אני כל הזמן שומע אותם צועקים בכל מיני שפות. הם דוברים עברית בכלל?

אני: כפי שכבר אמרתי, יש להם אולפן עברית בכל יום. בנוסף, המש"קות מקיימות אולפן צהריים כל יום למי שרוצה ללמוד עוד. כרגע, החניכים בכל מיני רמות של עברית, מהנמוכה ביותר ועד "פטוריסטים", שלא מחוייבים להגיע לאולפן. כולם מראים התקדמות מדהימה ברמת העברית, ורצון עז ללמוד מילים חדשות כל הזמן. כמובן שאנחנו כצוות דוחפים שכמה שיותר מהתכנים יהיו בעברית.

גראמפי: תשמע, אני שופט כל אחד רק לפי המראה החיצוני שלו והרושם הראשוני שהוא משאיר, גם כשראיתי אותם בבית כנסת, הם לא היו נראים לי חבורת הרבנים הבאה של ישראל. הם יודעים שניר עציון זה מקום דתי?

אני: קודם כל אני ממליץ לך לדון כל אדם, או חתול, לכף זכות. זה חז"ל מפורש. דבר שני, התשובה היא כן. ללא קשר למקום הרוחני שלהם בחיים, כל אחד ואחת מהחניכים שלנו בחרו בכוונה בניר עציון בגלל שזה משק שומר מצוות. העובדה הזאת בלבד מראה שהיהדות מאד חשובה להם! הם הגיעו לניר עציון כי הם רצו את אורח החיים של נייר עציון.

מר-חשון

גראמפי: כדאי שתשים את המעדר בצד כי אתה מתחיל לחפור לי... דבר איתי תכל'ס – מי משלם על כל זה?

אני: החניכים שילמו בעצמם לא מעט כסף בשביל הפרוייקט הזה, וגם יש תקציב נוסף מתנועת הצופים. את שכר הדירה החניכים משלמים למשק באמצעות הכסף מהצבא שהם מקבלים, בזכות זה שהם חיילים בודדים.

גראמפי: אין לי כח להכיר כל אחד ואחד מהם. אולי תספר לי עליהם קצת?

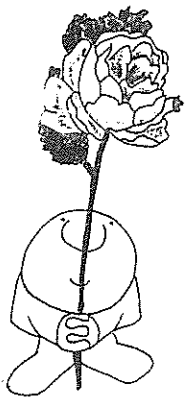
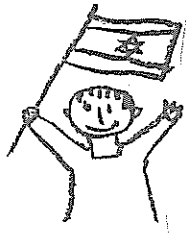
אני: בשמחה! החניכים שלנו מגיעים מכל רחבי אירופה. טווח הגילאים הוא 18-22, כאשר רובם מעל גיל 20. בערך חצי מהגרעין הגיע אחרי תואר ראשון באוניברסיטה. כמעט לכולם יש משפחה מורחבת בארץ. רוב החניכים שלנו יעשו טירונות לעולים בבסיס "מחווה אלון", שמשלבת גם טירונות בסיסית וגם אולפן, ואחר כך ימשיכו את השירות שלהם. כל הבנים רוצים לעשות שירות קרבי, מלבד בנג'י שעלה מגרמניה. לבנג'י יש תואר במחשבים והוא רוצה לתרום בתחום הזה. יונתן ועזרא הגיעו מהולנד, ושניהם מאד רוצים לשרת בסיירת. אם לא שמעת הולנדית בעבר, אל תדאג הם לא בלעו יתוש. זה רק נשמע ככה... יש 2 איטלקים, אריאל ממילאנו וקווין מרומא. אריאל מתגייס לשריון בגיוס נובמבר. המון בהצלחה! ממנצ'סטר הגיעו אלינו בן וחיים, שהם חברים עוד מאז. אביגיל, מרדכי, ואפרים הגיעו מלונדון, אבל הם עדיין מתלוננים שקר פה בלילות. סופי הגיעה מאסאקס (Essex) ונראה אותך מבדיל בינה לבין השאר רק על פי המבטא. מצרפת קיבלנו את ישראל, שהיה פעיל מאד בקהילה היהודית בפריז. ונעמי היא החניכה הראשונה אי פעם להגיע מאנדורה. אני מתערב איתך שלא תוכל למצוא את זה במפה... החניכים מאד אוהבים את ניר עציון ודואגים לספר לנו על זה הרבה. את שקיעות השמש הציוריות, הנוער שהתחבר אליהם בזריזות, הארנבים בפנית החי, האווירה הקהילתית, וכמובן המשפחות המארחות.

גראמפי: רגע יש גם משפחות במשק שקשורות לזה? תמיד אמרתי שאנשים פה משוגעים...

אני: טוב שהזכרת את המשפחות המארחות הנהדרות! כל משפחה לקחה לה לארח חניך או חניכה למשך כל זמן השירות, וזאת הזדמנות טובה להודות להם: תודה רבה ללוביץ', וויר, יהלום, מאור, רפי וציפי כהן, גריידי, בנישו, ליבוביץ', רז, לקסנר, בן סעיד, רותם, תורג'מן, וזריבי. החניכים מטורפים עליכם!

גראמפי: בכנות, לא הקשבתי לך בכלל. תוכל להסביר הכל במשפט אחד?

אני: במקום שעולה חדש שרוצה להתגייס יעשה עלייה לבד, יתמודד עם הביורוקרטיה של הצבא לבד, יחפש דירה, יחפש חברים, יחפש בית כנסת, יהיה לבד בלי משפחה, ילמד עברית לבד, ויהיה בודד ועצוב בצבא, אנחנו בניר עציון מספקים לו את כל הצרכים האלה (בעזרת תנועת הצופים): עלייה כגרעין, מש"קיות שעוזרות עם הצבא, דירות ביחד עם חברים, משפחות מארחות, הווי קיבוצי דתי, אולפן עברית, בית לחזור הביתה בזמן הצבא, והכלים לאינטגרציה בריאה לתוך החברה הישראלית. בעזרת ה' נעשה ונצליח. אם אתה מעוניין לדעת עוד, אתה תמיד תמיד מוזמן

לפנות אליהם – בצרכניה, באימון כושר בדשא הגדול, אחרי התפילה בשבת... תבוא, תציג את עצמך, ואל תפחד לשאול שאלות. מקסימום תצטרך לחרוק קצת את השיניים באנגלית.

גראמפי: זה נשמע לי מעייף מדי. אני מעדיף להתלונן, להתרעם, ולישון. ובנימה זו, לילה טוב לך. אני: אבל עכשיו צהריים...

גראמפי לא שמע אותי כי הוא כבר נרדם. זאת הצרה עם חתולים, שאף פעם לא תצליח להשחיל את המילה האחרונה. אבל לקוראי "בנר" ותושבי ניר עציון, עצתי לעולם עומדת – לכו והגידו שלום לגיבורים החדשים שלנו, גרעין צבר!

ברוכים הבאים גרעין צבר!

גרעין צבר 2016

אשכול גנים

דברים שאמרה רחל פרייר, רכזת הגיל הרך, בטקס חנוכת הגנים

העוסקים בחינוך אוהבים לדבר על תהליכים. אשכול הגנים החדש הוא תהליך שהתחיל אחרי שנלקח סמל המעון מניר עציון, אחרי השרפה הגדולה בכרמל בשנת 2010, והיום הגיע לסיומו היפה.

שותפים רבים הביאו אותנו לרגע המיוחד הזה והיום כשמשימת הבנייה הסתיימה מתחילה המשימה שלנו, הצוות החינוכי שמלווה את הילדים.

"האדם הוא תבנית נוף מולדתו" כתב שאול טשרניחובסקי ואכן, כל אדם גדל בתוך נוף פיזי, סביבה אנושית ומערכת תרבותית ונורמטיבית המשפיעים עליו ומעצבים את זהותו.

גן ילדים איננו רק גננת וקבוצת ילדי הגן. גן ילדים מתחיל מיום הלידה ומהווה מרכיב אחד במערכת חינוכית שלמה על הסביבה הפיזית והאנושית שלה. הגננת, ילדי הגן, הורי הילדים, הישוב והמדינה. כולם מושפעים, משפיעים ויוצרים את עולמו של הילד.

תינוק שבא לעולם מחפש אחר משמעות. התינוק הכי קטן יוצר לעצמו תמונת עולם שהולכת ומתפתחת עם כל מפגש עם הסביבה. אנחנו העוסקים במלאכת החינוך צריכים לאפשר לו את החיפוש אחר משמעות.

התפתחות הילד עוברת דרך התנסות מעשית, והצורך של הילדים במגע עם החומר הממשי, עם הדברים "האמיתיים".

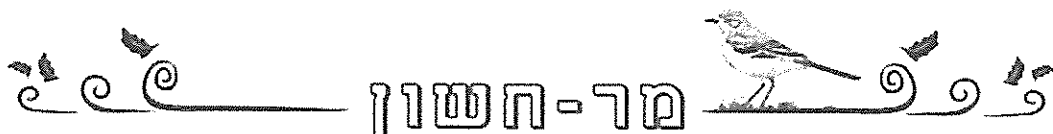
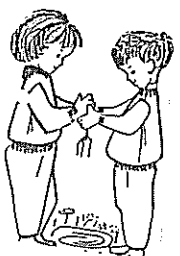
התפקיד שלנו הוא לעזור לילד לפתח את התכונות שיאפשרו לו לחפש את החיפוש שלו אחר משמעות... למשל – אומץ להתנסות.

בחינוך הקיבוצי / כפרי, אנחנו מאמינים שתפקידנו ללוות את הילדים במסע של למידה. להיות איתם, להיות לידם, לכוון ולחזק. הלמידה מותאמת לצרכים וליכולות של הילדים ומושתתת על התנסות בחוויות חושיות-תנועיות לכן מושם דגש רב על מפגש עם חומרים ותכנים, מהאקולוגיה הפיזית, האנושית והתרבותית שמזדמנת ומתאפשרת לנו בסביבה הטבעית בה אנחנו חיים. כל חוויה או התנסות היא הזדמנות ללמידה ואנחנו שם ביחד איתם. מסתכלים, מתבוננים ומחזקים.

קהילה חייבת לראות את הילדים שלה במרכז כל הזמן. לתת ולהשקיע בהם. כי כולנו יודעים שילדים זה העתיד שלנו, העתיד של הקהילה. ניר עציון בחרה בילדים והמבנה היפה הזה הוא אחת ההוכחות לכך.

"לפעמים חלומות מתגשמים..."

זאת ההרגשה שאנחנו חווים כאן במבנה החדש שלנו – באשכול הגנים.

וקצת תודות כאן לחבר'ה של ניר עציון:

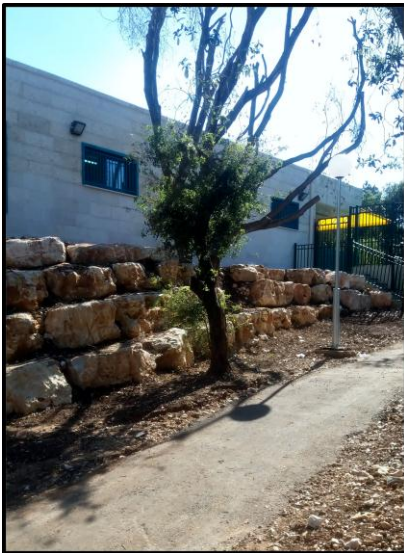
לצוות הנהדר שהתרוצץ ועבד סביב השעון בארגון הגנים.

לארנון ודב שליוו וחזקו, לוועדת חינוך ולטלי, על התמיכה, לאורן שקדח, בנה, והרכיב לנו כל דבר שביקשנו, למשה שמשך בחוטי החשמל כך שיתאימו לצרכים שלנו, ליגאל והצוות שדאגו לכל בקשה, לגרשון ולעובדי הנוי שעזרו לנו להוביל ולהעביר ציוד ממקום למקום.

ובעיקר תודה לחברי ניר עציון שתמכו בפרויקט הכל כך חשוב למען הילדים, למען העתיד!

שנה טובה,

דבריה של ציקי דר לחנוכת הגנים

התדעו את הצריף הרעוע ...? שרה עפרה חזה.
עד לפני שנה עמד, פה ממש, צריף כזה - ישן
ורעוע.

כשאומרים "צריף" חושבים בוודאי על עוני, חוסר
ודלות.. על מקום ישן שאין בו חן ויופי.

אך לא כך אצלנו- כי הצריף ההיסטורי שלנו נשא
בתוכו כה הרבה זיכרונות יקרים:

כאחד הבתים הראשונים בניר עציון הצעירה, שימש
הצריף בית ראשון לזוגות צעירים וכבית אחרון
להורים בסוף ימיהם. גרו בו גם חיילי הנח"ל ששירתו בניר עציון, שכנו בו מכון
הקוסמטיקה המיתולוגי של יונה, התינוקיה, משרד ריכוז הגנים. ועוד..

היו בו בצריף רגעים של חלומות, תקוות, אהבות, בכי וצחוק.

שנים ארוכות שימשו צריף זה, והשניים הסמוכים אליו, כמעונות לגיל הרך.

היו אלה גנים במבנים ישנים, פשוטים וצנועים: חם מאוד היה בהם בקיץ ובחורף קר.
עקרים, עכברים ושאר מיני זוחלים נמצאו בתוכם לא אחת, והיו קצרים והפסקות
חשמל.. אך היה זה מקום של תמימות, יופי, חום ואהבה.

בכל האזור הכירו את פעוטוני ניר עציון שהיו ידועים בתוכניהם העשירים, ביחס
הלבבי ובחום האנושי, גם כשהמבנה היה רק צריף.

אשכול הגנים המפואר, אותו אנו חונכים היום, הביא לידי סיום את תקופת הגנים
בצריפים בניר עציון.

חיי מלווים את תולדות גני ניר עציון. כגננת בגנון אני ממשיכה את מורשתה של אמי
יהודית ז"ל שהייתה גננת בגנון שהיה כמובן בצריף. דודתי נעמי, תבדל"א, הייתה
הגננת בגן הבוגר, גם הוא כמובן בצריף. בילדותי גם אני התחנכתי בגנים שהיו
בצריפים.

בנותיי זכו כבר למבנה גן מאבן, אך בפעוטונים גם הן התחנכו בצריפים. בראשית
עבודתי כגננת עבדתי, גם אני, מספר שנים בגן בצריף.

והיו שריפות. בניר עציון ובחורש הסמוך, ובעקבותיהם הוכרזו הגנים שבצריף כדליקים
ומסוכנים. היו הבטחות לתמיכה בבניית גנים חדשים שלא במהרה יצאו אל הפועל
והגנים המשיכו לפעול כמקודם, בצריפי העץ עוד שנים רבות. ראויות בהחלט להערכה
הגננות שעשו את עבודתן במסירות ובאהבה בתנאים הקשים בגנים שבצריף.

היום אנו חונכים את הגנים החדשים ופנינו לעתיד. אנו חייבים תודה לכל העוסקים במלאכה. למועצה האזורית ולכל בעלי התפקידים בניר עציון.

תודה מיוחדת מגיעה לאחת והיחידה, שעשתה ימים ולילות להצלחת המעבר לגנים החדשים, לך - רחל היקרה.

ולכם הגנים החדשים: התינוקייה, המעון ופעוטון רימון ולצוות החינוכי שלוחות ברכות להצלחה ולהנאה בביתכם החדש, מהשכנים שלמעלה: גן אלון וגנון חורש.

דברי מנהל הקהילה - ארנון רוזמרין לחנוכת הגנים

שלום לכולם. לראש המועצה, לאנשי המועצה, לאנשי התכנון והבניין, לנציגי משרד הכלכלה, לצוות החינוכי ולקהילת ניר עציון.

המעון המפואר הזה הוא תולדה של הרבה רצון טוב, הרבה כסף ובעיקר – הרבה חזון וראייה ערכית וחברתית. הוא נבנה במשאבי המדינה, משאבי המועצה ונתח משמעותי ממשאבי קהילת ניר עציון. לקודמי בתפקיד, היו לא מעט סיבות שלא להשקיע את המשאבים הללו, שלא להקצות את הקרקע היקרה הזו... שכן – המעון, בעת הזו – אינו מאכלס כמעט ילדי חברים מניר עציון, שכן אלו בגרו וילדיהם בגרו. למרות האמור – מקבלי ההחלטות – בחרו בחזון, בתקווה, באמונה בהתחדשות המשק והקהילה ואין ביטוי ראוי יותר להתחדשות – מילדים!!!

כאשר פנינו את הצריפים הישנים (ותודה לצוות החינוכי ולעוזרים מהמשק על פינוי ומעבר בזמן שיא...), כאשר נחשפו הקירות, הרצפה, הצנרת... רק אז הכתה בנו ההכרה במצבם של הצריפים ההם. אני בטוח שעבור כולם – יש כאן מעבר, כמאמר השיר "מצריף רעוע לארמון".

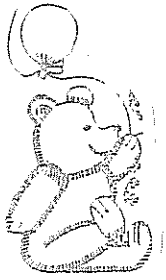
אני מבקש להודות לכל העושים במלאכה ולא אסתבך בשמות, אך רבים וטובים הביאו אותנו עד הלום: אנשי משרד הכלכלה, ראש המועצה וצוותו, אנשי הבינוי, התכנון

והרווחה במועצה, קבלני הבניין ועוד. אבל בעיקר – אני מבקש להודות לגורמי המשק בניר עציון: אנשי הבניין, הנוי, הנגרייה, המסגרייה, החשמליה, המלון, המפעל... שכולם בילו כאן שעות וימים ארוכים וכמובן לצוות הגיל הרך בניצוחה של רחל שנתנו את הלב, הנשמה, הרבה דמעות וכמות בלתי אפשרית של שעות עבודה, בהכנת המעון, במעבר ובהטמעת השגרה החינוכית במעון החדש.

ומאחר ויש לנו מעון חדש ומעטיר ואנחנו מסודרים מצד החומר – חובה עלינו עכשיו לעסוק ברוח: בהוויה החינוכית, בהטמעת הערכים, בגיבוש והשבחת הצוות החינוכי. אין לי ספק שנעשה את זה מצוין, כי בחינוך וערכים אנחנו טובים וכי יש לנו צוות חינוכי משובח, בניהולה של רחל ובתמיכת נירה. אז שתהיה לכולנו שנה טובה, שנת חינוך, יצירה וערכים.

ברכות מכל ה-♡

לחיה ואלי ליאון

להולדת הנכד

יוסף

בן למרדכי ומור

לציקי ומשה דר

לנישואי הבת

ענבר עם אריאל

נכדה ליהודית ויהושע רייך ז"ל

לדיוה ויוסל'ה מנדלבאום

לנישואי הבן

מורן עם ברברה

לרבקה והרב רונן לוביץ

להולדת הנכדה

ניצן דפנה

בת לאלעד ועדי

לעידו רז

לסיום קורס קצינים

כה לחי!

ובהצלחה!

לחלי וקובי ברנשטיין

להולדת הנכד

יוסף שלום

בן לניב ורבקה

לעמרם ורחל כהן

למרים לוי

להולדת הנכדה - נינה

אורי

בת למרים ותומר

נינה למשה לוי ז"ל

לשרה וינקלר

להולדת הנינים

סמדר

נכדה למרים ושמעון חג'בי

כרמל

שלומית

יובל

נכדים ללאה וישראל שדיאל

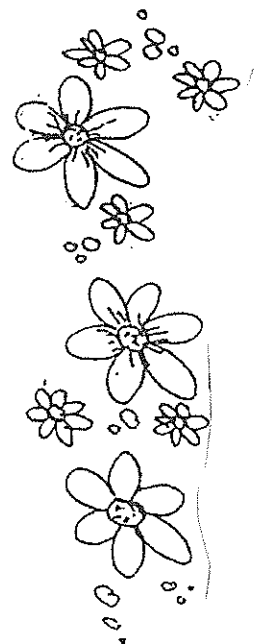
נינים לאלי וינקלר ז"ל

לשקד בת המצווה

ולהורים חנה ואורן נזה

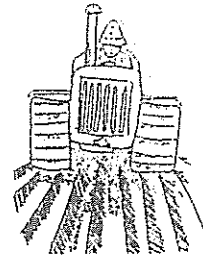
מזל טוב!

מלחמת העגבניות

נירה רון

יום אחד בשלהי חודש יולי חזרנו מנסיעה, ובמקום לעלות למשק החלטנו להמשיך לשדה. רעיון טוב! לנשום קצת את אויר השדה...

קטיף העגבניות בשדות ניר עציון התנהל במלוא המרץ. כבר מרחוק ראינו את שני הקומביינים הגדולים והרועשים, שניהם עובדים בקצב. הקומביין קוטף את שיחי העגבניות מעלה אותם על מסוע הגלילים תולש את העגבניות האדומות והיפות מעל הענפים וממין אותן, תוך כדי נסיעה ורק העגבניות האדומות והנקיות עוברות למשפך השופך אותן אל ה"אמבטיה", המיכל הגדול הרתום לטרקטור המלווה כל קומביין. טרקטור נוסף עם עגלה כבר מחכה לתורו, מאחור. בסוף התהליך מלאה העגלה בעגבניות אדומות, נקיות, ללא עוקצים וללא עלים. שיחי העגבניות נטולי הפרי מוחזרים לשורה ונראה כאילו הקומביין עבר מעליהם ובהם לא נגע. תוך כמה שעות יתייבשו השיחים התלושים בשדה. אנשים מעטים משתתפים בכל המבצע, בעיקר נהגים ופקחים המפקחים על העבודה.

בני, איל, שעבד בשדה, מסר לי את הנתונים הבאים: בשדות ניר עציון נזרעו 225 דונם של עגבניות לתעשייה. כל היבול נקטף במשך שלושה וחצי ימים, בימים 25-28/7/2016. הקטיף התבצע ע"י קומביינים מיוחדים לקטיף עגבניות, כשבשיא הקטיף עבדו בשדה, בו זמנית, שלושה - ארבעה קומביינים. הזמן הנדרש לקומביין למלא "אמבטיה" של 7.5 טון עגבניות נקיות הוא כ- 20 דקות, ובסה"כ נקטפו 2700 טון עגבניות, ממוצע של 12 טון לדונם. 370 "אמבטיות" מלאות פרי נשלחו לשני מפעלים.

חשתי את אווירת הסיפוק על תהליך הגידול שהגיע לסופו המוצלח והניב יבול משובח וזיכרונות רחוקים הציפו אותי. זיכרון ישן של קטיף עגבניות אחר, באווירה אחרת ובאמצעים אחרים.

היה זה בימים המתוחים של לפני מלחמת ששת הימים, בתחילת קיץ -1967. "תקופת ההמתנה" קראו לזה. ניר עציון גידלה אז עגבניות ובאותה שנה היה יבול שיא של עגבניות. הגברים גויסו כולם ונשארו במשק רק נשים וילדים ומספר מועט של גברים שלא היו כשירים לגיוס. המתח והחשש מן העתיד לקרות היה רב, אך את העגבניות היה צריך לקטוף ולשווק. אבי ז"ל, שלא גויס, ניהל את "הקרב" הזה. לא היה אז קומביין שעשה את העבודה ונדרשו הרבה ידיים לקטיף, למיון ולאריזה, שנעשו בידיים. הנשים והילדים גויסו לעבודה, בצד מספר פועלים ערביים משכנינו, שעסקו בקטיף. גם אני וחברי, שהיינו תלמידי כיתה ח', גויסנו למאמץ המשותף. רוב השיחות שהתנהלו תוך כדי עבודה עסקו במה שעומד לקרות, ומי ינצח את המלחמה העומדת בפתח.

מר-חשון

הפועלים הערביים נשאו עמם טרנזיסטורים (מכשירי רדיו ניידים) ששדרו כל הזמן את "קול הרעם מקהיר" שבישר על הצלחות צבאות ערב בלחימה. הם דברו ביניהם בערבית ומדי פעם הזכירו לנו שהם בעצם עובדים את אדמתם שתחזור לידיהם עת ננוצח במלחמה. זה לא היה נעים ביותר...

תוצאות המלחמה ההיא ידועות לכולם, אך עבורי מלחמת ששת הימים קשורה בזיכרון קטיפ העגבניות ההוא.

אז:

מיון עגבניות 1967
שרה שיפמן ז"ל ובלומה רוט ז"ל

ועכשיו:

עגבניות נקיות מוכנות למשלוח
7.5 טון ב-20 דקות

הקומביין קוטף ומעביר את העגבניות לעגלת הטרקטור

סיכום החופש הגדול- ועדת חינוך

טלי ליאון

כמו בכל שנה, היה החופש הגדול רווי פעילויות וטיולים, בצד עבודת נוער והתנדבויות, כשהנוער הבוגר מוביל את הפעילויות במשק ומחוץ לו. את ארגון ותכנון פעילות הקיץ לקחה על עצמה ועדת חינוך בשיתוף נדב כהן רכז הנוער ובנות השרות של שנה שעברה: נטע בוקר ודבורה לוי.

את החופש פתחנו בגיבוש חווייתי לתלמידי א'-י"ב: שייט בעכו ולאחר מכן ערב קופצני במיוחד בפארק הטרמפולינות jump, לסיום נחתנו בחאן יותם לארוחת ערב מושקעת שארגנו טל ליאון ויעקב שפירא.

את הקייטנה לילדי א'-ז', שארכה שלושה שבועות, הדריכו חניכי קבוצת סהר בניצוחה של יסמין מנשה. הקייטנה שילבה פעילויות יצירה, טיולים, יום לימוד גלישה בים, פעילות בפינת חי ועוד, כשחלק מובנה מפעילות הקייטנה, היה נושא האחריות האישית והקבוצתית לארגון הארוחות וניקיון המתחם. החניכים שיתפו פעולה ונרתמו לסייע בכל מה שהתבקשו.

במקביל לקייטנה יצאו תשעת חניכי קבוצת איתן, לטיול גיוס של חמישה ימים מושקעים ומאתגרים בצפון בסיומם לנו בשבת בכפר פקיעין והתוודעו להיסטוריה היהודית בפקיעין. את הטיול הובילו נדב כהן רכז הנוער וניר זיו.

עבודת הנוער התקיימה כסדרה בגנים, בפינת החי, במלון ובפעילויות החינוך, כשניכרה ההשקעה והמחויבות של הילדים לעשות את המוטל עליהם ואף מעבר, לשביעות רצון רכזי הענפים.

בסוף יולי, יצאו חניכי קבוצת אריאל- סהר, אל קייטנת הנודדת עם צוות רחב שכלל את: חנה בן ארי, חנה נווה, שלמה ליבוביץ ומשה דר. אליהם הצטרפו וליוו את החניכים בטיול אופניים: יסמין מנשה, ראובן בן ארי, וגרשון טל. כמו כן הצטרפו לחלק מן הימים מירי יהלום ונדב רכז הנוער. בתכנון הנודדת לקחו חלק גם רחל בן סירא ויונתן לזרסון. ההשקעה הוכיחה את עצמה, והחניכים חזרו, תשושים אך מרוצים.

אוגוסט שתוכנן להיות מעט רגוע יותר, התאפיין בפעילויות סניפיות: שבת אירוח עם כפר חסידים, חפש את המדריך במרכז קניות "ביג נשר", ארוחת בוקר עם ותיקי המשק, טיולי זריחה, טיולי מעיינות ועוד ועוד, וכמובן מחנות בני עקיבא, כשסניף ניר עציון הקטן מפגין נוכחות פעילה ואחוזי הרשמה גבוהים.

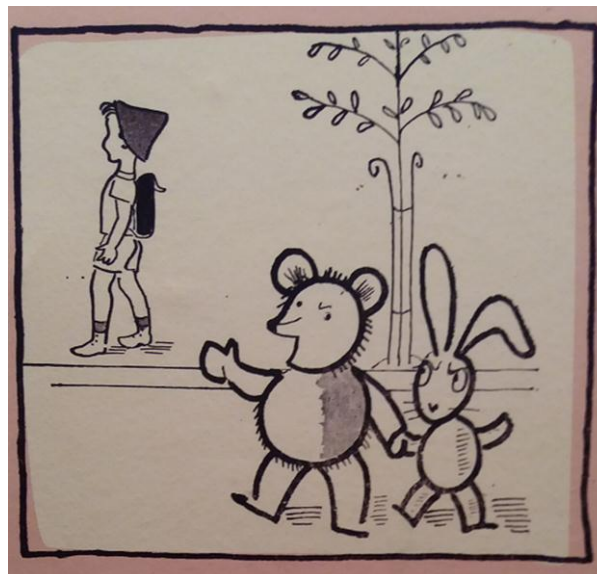
בסוף החופש התקיים המחנן המסורתי לילדי א'-ה' בארגונם והובלתם של
טמיר בן דרור, אוראל שער והדס בן דרור, ובסיועם של קבוצת מדריכים
מקבוצת כפיר. המחנן התקיים בחניון האגם, בסימן האדם הקדמון והוכתר
כמוצלח ומהנה מאוד.

את החופש חתמנו באירוע סיום חופש חוויתי וקהילתי עם מתנפחים, מוסיקה,
מים ופלאפל, בארגונם של ניר שער, חנה נווה, רחל בן סירא, יונתן לזרסון וטל
ליאון.

אני רוצה להודות לכל מי שטרח והשקיע מזמנו ומרצו על מנת לקיים, גם השנה,
חופש שמשלב בצד ההנאה גם תרומה לקהילה וגיבוש חברתי. בראש
ובראשונה אני רוצה להודות לילדים ולנוער שלנו, על שיתוף הפעולה והנכונות
להירתם לכל דבר ועניין ועל האחריות ההדדית שבולטת בנכונות של הבוגרים
לאמץ את הקטנים יותר במהלך הפעילויות. כל אלו הפכו את החופש למהנה
וייחודי והביאו את כל מי ששותף בעשייה, ליהנות מהשהייה במחיצתם.

בהזדמנות זו, ניפרד מנדב כהן, שסיים את תפקידו כרכז נוער וממשיך להתגורר
בניר עציון עם משפחתו, ולהודות לו על העשייה הברוכה והקשר החם שיצר עם
חניכיו. כמו כן נאחל לקומונרית החדשה, תחיה צינר, בהצלחה בתפקידה
ובהשתלבותה במשק.

שתהיה שנת לימודים מוצלחת ופורייה.

לסגור מעגל-רכבת העמק

נירה רון

יום היסטורי:

65 שנה לאחר שהושבתה - רכבת העמק יצאה לנסיעת בכורה

הנסיעה בקו הנוסטלגי יצאה מתחנת מגדל העמק-כפר ברוך לבית שאן. הרכבת תיפתח לציבור הרחב באוקטובר, ועל פי התכנון, בעתיד תחבר את העמקים למרכז הארץ בנסיעה של כחצי שעה בלבד. "בהמשך הפרויקט, תימשך המסילה עד לירדן"

נסיעת הבכורה של רכבת העמק החדשה יצאה היום (שני) במסגרת נסיעת מבחן מתחנת מגדל העמק-כפר ברוך לתחנת בית שאן. כך נרשם צעד נוסף בדרך לקו הרכבת שהוקם על ידי חברת נתיבי ישראל, ועל פי התכנון יחבר בעתיד את אזור העמקים - יזרעאל, חרוד והמעיינות - למרכז הארץ בנסיעת רכבת של כחצי שעה בלבד. נסיעת הבכורה לקו חיפה-בית שאן שתפתח לציבור הרחב תתקיים ב-16 באוקטובר, ערב חג הסוכות.

בנסיעה השתתפו שר התחבורה ישראל כץ, ראשי רשויות באזור, הנהלת רכבת ישראל, אנשי חברת נתיבי ישראל ו-35 תושבים ותיקים מהעמק, שזכו לנסוע גם ברכבת ההיסטורית.

(חדשות וואלה 29.8.2016)

בנסיעת הבכורה של רכבת העמק המחודשת השתתף גם חברנו דוד בן דוד.

דוד נסע לראשונה ברכבת העמק בשנת 1941, בהיותו חיל בבריגדה היהודית בצבא הבריטי והוא נסע בה עד דמשק.

דוד מספר על הנסיבות שהביאו לנסיעתו לדמשק: "בהסכם סייס-פיקו (1916) חילקו האנגלים והצרפתים את המזרח התיכון ביניהן. ארץ ישראל, ירדן ומצרים הייתה של האנגלים וסוריה ולבנון היו מושבות צרפתיות. עם כיבוש צרפת ע"י הנאצים ביולי 1940, הודיעה ממשלת וישי הצרפתית לכל נציגי המושבות שלהם שמעתה הם נלחמים לצד הגרמנים. ממשלת צרפת החופשית בראשות דה גול שברח לאנגליה הודיעה לכל הנציבים שצרפת ממשיכה להילחם לצד האנגלים. כך נחלקו הנציבים העליונים הצרפתים בנאמנותם בין הגרמנים לאנגלים. הנציב העליון הצרפתי בסוריה ולבנון, גנרל דנס, הצטרף לגרמניה. בסוף שנת 1941 החלו התנגשויות בין הצבא הבריטי בא"י והצבא הצרפתי-נאצי של גנרל דנס בצפון ארץ ישראל. פרצה מלחמה וצבא משלוח אוסטרלי של הצבא הבריטי כבש את סוריה ולבנון. זמן קצר לאחר מכן נשלחה הפלוגה שלנו לסוריה לשמש שם חיל מצב.

נסענו ברכבת מרחובות לחיפה, בחיפה החלפנו רכבת לרכבת העמק, נסענו בה עד דרעא בעבר בירדן ומשם המשכנו ברכבת החיג'זית שהקימו התורכים, לדמשק. כל הלילה נסענו דרך ג'בל דרוז ובבוקר הגענו לדמשק. משם המשכנו בנסיעה של שלושה ימים במדבר הסורי עד ליעדנו. התיישבנו בחסיכה, לא רחוק מהגבול התורכי. התורכים עמדו להצטרף לגרמנים, מה שהיה מאפשר לנאצים להגיע אל ארץ ישראל מצפון, ותפקידנו היה להרתיע אותם. מנענו מן התורכים להצטרף למלחמה והצלנו את ארץ ישראל."

"כששמעתי שמחדשים את הרכבת", מספר דוד, "אמרתי לילדים שאני מאוד רוצה לסגור מעגל ולנסוע ברכבת. בעלה של שלומית שהוא חבר טוב של מנהל רכבת העמק, סיפר לו עלי וכך קבלתי אישור להצטרף לנסיעה. שר התחבורה ישראל כץ מיד התיישב לידי. נסענו מעפולה לבית שאן ובחזרה. לנסיעה הצטרפו וותיקים מהעמק שנסעו ברכבת בילדותם, אך רק אני נסעתי ברכבת עד דמשק והייתי אטרקציה מיוחדת. לא הייתי הזקן ביותר, הייתה שם אישה מבוגרת ממני, בת 101 מקבוצת גבע. קבלתי תעודה וכרטיס חינוך תמידי המאפשר לי לנסוע ברכבת ככל שארצה וגם הבטחה אישית משר התחבורה שבעתיד תמשיך הרכבת ותיסע עד דמשק. הרכבת החדשה יפה ומהירה מאוד."

סוגרים מעגל

עם שר התחבורה, ישראל כץ, ברכבת העמק
29.8.2016

רכבת העמק הוא השם הנפוץ לשלוחה של מסילת הרכבת החיג'אזית, אשר נבנתה בתחילת המאה ה-20. המסילה קישרה בין חיפה לסמח' (כיום "צמח") ומשם לדרעא, על קו הרכבת החיג'אזית מדמשק, בירת סוריה, לעיר אל-מדינה שבחיג'ז (במאה ה-21, חלק מערב הסעודית). השם "רכבת העמק" לא ניתן מעולם למסילה באופן רשמי, אך נפוץ ביישוב היהודי בארץ ישראל.

המסילה הייתה למסילת הברזל השנייה בארץ ישראל, אחרי מסילת הרכבת יפו-ירושלים. למן הגיית הרעיון הראשוני ועד לחנוכת הקו חלפו כארבעים שנה. הבנייה עצמה נמשכה מ-1902 עד 1905.

מפת תוואי המסילה מחיפה לדרעא והתחנות העיקריות שנבנו עד שנת 1948.
בשחור מסומנות התחנות המקוריות שנבנו ב-1905

תוואי הרכבת החיג'זית

ב-15 באוקטובר 1905 יצאה רכבת ראשונה מחיפה לדמשק. בדרך מחיפה לדרעא שבדרום סוריה עצרה בשבע תחנות: בלד א-שייח' (לימים תל חנן), תל שמאם (לימים כפר יהושע), פולה (עפולה), ביסן (בית שאן) ג'יסר מג'מע (קיבוץ גשר), צמח ואל חמה.

ב-14 במאי, ערב הכרזת המדינה, רכבת העמק חדלה לפעול באופן רשמי. לוחמי הפלמ"ח חששו שהגשר ליד קיבוץ גשר שעליו נסעה ישמש את הפולשים והוא פוצץ בטרם שחר. בימי ראשית המדינה נעשה ניסיון שווא להפעילה מחדש. ב-14 בנובמבר 1951 נרשמה הנסיעה האחרונה של רכבת העמק.

666 עיס

מתכון
מאכל חפזון

פשטידת אורז ועלי גפן / תבנית פיירקס גדולה מאוד

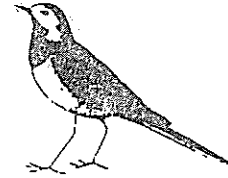
מצרכים:

1	בצל גדול קצוץ
4	כוסות אורז
1	כוס עגבניות מיובשות
1/2	חב' פטרוזיליה קצוצה לא דק מאוד
5	שיני שום חתוכות דק
	מלח, פלפל שחור
4-5	כוסות מים רותחים לבישול
2	כוסות מים רותחים - לפני האפייה
	עלי גפן לפי הצורך
	מיץ מלימון שלם

הכנה:

1. לטגן בצל בשמן
2. להוסיף את האורז, עגבניות, מיובשות, פטרוזיליה, שום, תבלינים ומים רותחים ולבשל עד שהמים נספגים.
3. לשמן תבנית ולרפד בעלי גפן כשהצד המבריק כלפי התבנית וחצי עלה מחוץ לשולי התבנית.
4. שופכים מחצית מכמות האורז המוכן ומכסים בשכבה נוספת של עלי גפן. שופכים את שאר האורז, מכסים בעלים שבשולי התבנית ומוסיפים עלי גפן נוספים לכיסוי כל התבנית.
5. שופכים מעל הכל את מיץ הלימון
6. שופכים כוס אחת של מים רותחים ומחכים שיחלחלו, שופכים כוס שניה של מים רותחים.
7. אופים בתנור שעה בחום של 180 מעלות.

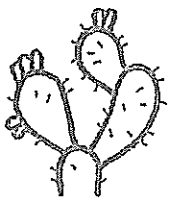
הקיץ עבר החום הגדול / שנה חדשה באה לכל / רוחות מנשבות נודדות ציפורים /
הולכים ובאים הימים הקרים..."

בסימו של חודש תשרי עמוס החגים מסמן עלון זה את החזרה לשגרה. העלון הקודם
יצא בתחילת הקיץ עם היציאה לחופש הגדול, ואילו על עלון זה מנשבת רוח סתיו
וציפייה לגשמי היורה.

במלאת שנתיים למבצע "צוק איתן" התקיים בנר עציון מופע זמר לזכרו של עודד בן
סירא ז"ל שארגנו חבריו והמועצה האזורית חוף הכרמל פרשה עליו את חסותה. המיקום,
בתוך המשק עצמו, היה נכון ומתאים והארגון היה מופתי. מדשאות ניר עציון מעולם לא
היו כה ירוקות והומות בני אדם שבאו להשתתף בערב זה. זמרים מהשורה הראשונה:
אריאל זילבר ועמיר בניון הנעימו וריגשו את הקהל. בתום המופע התקיימה שירה בציבור
שנמשכה עד שעת לילה מאוחרת. המון הערכה לחבריו של עודד על העבודה הרבה להצלחת
הערב. יהי זכרו של עודד ברוך!

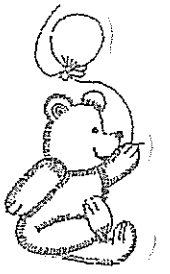

בעיצומו של חודש אוגוסט 2016 הגיעו אלינו בני גרעין צבר המונה עשרה בנים
ושלוש בנות. עבודה קדחתנית קדמה להגעתם לארץ, בהכשרת מבני מגורים, מועדון
וכיתת לימוד. על המלאכה ניצחו ארנון רוזמרין מנהל הקהילה ולאה רוזנברג מרכזת
הגרעין בסיועם של עובדי ענפי העזר. כמדריך החברתי התמנה בנימין מנשה (בנגיה)
אשר מלווה את הגרעין מאז בואם. שתי מש"קות חמודות: שלומית משדה יעקב
ותמר מעין הנצי"ב הקדימו והגיעו והן מתגוררות בצריף הסמוך לבית הכנסת. הצוות
קידם את הבאים בנתב"ג והביא אותם נרגשים, עייפים ומבולבלים אל ניר עציון. בכיכר
המתינו לבואם הורים וילדים בשירת "הבאנו שלון עליכם", בשלטי "ברוכים הבאים"
ובדגלי ישראל. משפחות במשק נענו ופתחו את ביתן ואת ליבן בשמחה ובחום
לאירוח בני הגרעין, וצעירי המשק קשרו עימם במהירות יחסי רעות.
נוכחותם של בני הגרעין מורגשת במשק, כפי שניתן היה לראות בהקפות בשמחת
תורה. ברוכים הבאים בני גרעין צבר וקליטה קלה ונעימה.

הפנינא לסיוט החופש הגדול על הדשא הגדול, עכף מתנפחים, האון
איט, מתחמים וספצ האון היווה פרידה מתוקה מחופשת הקיץ
שהסתיימה.

עבודה מאומצת של ענפי העזר ועובדי הנוי ובעיקר של מטפלות הגנים הצעירים, ורחל פרייר בראשן, הביאה לפתיחת אשכול הגנים החדש במועדו. בטקס חנוכת הגנים בירך ראש המועצה כרמל סלע ודיברו גם ציקי דר, רחל פרייר וארנון רחמריין. ילדי הגנים הבוגרים שבאו להשתתף בשמחת חבריהם הצעירים שרו ורקדו בהנחיית חנה בן ארן את הצריפים הישנים המטים ליפול מחליפים הגנים החדשים שהם נאים, מאובזרים ומביאים אותנו לעידן חדש. לכל הילדים, הגננות ועובדי החינוך שנת לימודים פורייה.

לקראת ראש השנה קיימה הנהלת המשק הרמת כוסית לכל הציבור. מרכז המשק דוב פריד ומנהל הקהילה ארנון סקרו את ההישגים של השנה החולפת ואת האתגרים לקראת השנה החדשה. הציבור המגוון שנאסף מטף ועד זקן נהנה גם מכיבוד מושקע. לפני החג חילקו ילדי המשק לכל משפחה שי: ספר מתכוני סלטים שנכתב ע"י השף של המפעל והודפס בפורמט צבעוני ומהודר. שנה טובה לכולם.

חודש חגים אינטנסיבי במיוחד נמצא מאחורינו: חגים רדפו שבתות כמעט ללא ימי חולין ביניהם וידי המכילות (ומכיוון) ארוחות החג מלאו עבודה. גם השנה התקיים מניין תפילה ספרדי במקביל למניין התפילה המרכזי והדבר התקבל בהבנה ובסובלנות, כמו גם המניין המוקדם בשמחת תורה, שבעבר גרם לסערת רוחות.

בין כסה לעשור התקיימה אנכרת הנשמות המסורתית שאורכנה צ"י הרב רונן לאביץ ויהודה רוננברג. יונה פרידמן נשא דברי זיכרון. מצאנו היה להיווכח בהתדלדלות מספר הנוכחים בטקס. לצערנו, חברים ומיקים רבים, שנאלצו בעבר חלק באירוע, הלכו לצולמט (השנה נפטרו טיבי שחר וכתיה וולף ז"ל) ואק צעירים ובני נוער מצטיינים הציצו אליו. חובה עלינו להמשיך ולקיים מסורת זו גם בשנים הבאות.

שמחת תורה היא חגם של הילדים ובני הנוער, שאכן נתנו את הטון בשירה נלהבת ובריקודים. בין המשתתפים בהקפות היה מקום נכבד ל"משמחים" וה"משמחות", חבריהם של צעירי המשק שסייעו בהעלאת המורל. חתן תורה השנה הוא ניר שער וחתן בראשית הוא אהרון דינור. בסעודה המסורתית שהתקיימה אחרי התפילה נשאו החתנים דברי תורה וברכה. יישר כוח למארגני הקידוש במהלך ההקפות והסעודה לאחריה. ברכות לחתנים ולבני משפחותיהם. אהרון וניר מזמינים את הציבור לקידוש חתנים בשבת פרשת לך לך, אחרי התפילה בבוקר.

צונת החתונות תשע"ז נפתחה עם אירוסיו ליו יעקבי עם בחירת ליבו טליה. ברכת מלך טוב מוקדמת לזוג הצעיר ולהוריהם.

כחלק מהמהלך לשיוך בתים בניר עציון, חולקו לחברים תוכניות המגרשים שלהם. בתוכניות מסומנים גבולות המגרש, גבולות השטח הבנוי וקו ההיקף של הבית הבנוי בפועל. בעלי המגרשים התבקשו לעיין בתוכניות ולאשר אותן. עפ"י החלטת האסיפה, תינתן לחברים זכות לערער על התוכנית בטרם תאושר סופית.

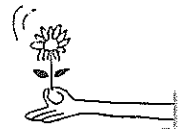
"איך זה שחזיר גדול אחד מעז, איך הוא מעז...." גדר היקפית סביב המשק ושער

כניסה הנסגר כבר בשעות אחר הצהריים, לא הצליחו למנוע מחזיר אחד בודד להסתנן לתוך הישוב ולעשות בו שמות. הדשא הגדול, שכבר התאושש והוריק, שוב חפור ומצולק. בגינות בהן מבשילים אגוזי הפקאן מבקר האורח הלא קרוא וסועד את ליבו ללא הפרעה. מי שפגש בו, לעת ערב, מתאר חזיר חסר פחד ובעל ביטחון עצמי מרשים. מי יוכל לעצור את ה"דבר האחר" הזה? הלנצח יסתובבו חזירים במקומותינו?

עוד סיפור על חיה, שנאמר הפעם בטוב. יצא בואר, בעל קרניים מרשימות, נמלט מפנית החי ולוטט ימים אחדים במשק באין מפריצ. איך יצא? איש אינו יודע. סוף דבר, היצא נלכד וחזר הביתה בשלום.

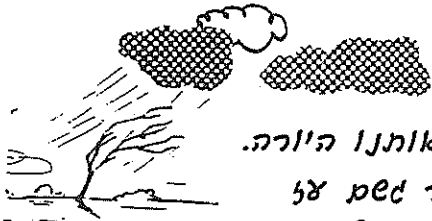

בסוף הקיץ עזבה את ניר עציון משפחת קינג: דני וענת וילדיהם הדר, עינב, אבינעם ודפנה. בשנים בהן גרו פה, היו בני המשפחה פעילים ומעורבים בחיי המשק ותרמו לו רבות. ענת, כמורה לספורט בביה"ס שלנו וכפעילה בתחומי החברה והחינוך, ודני הרופא, שהוזעק לא אחת לסייע במצבי חירום, והיווה לנו כתובת בתוך בי"ח רמב"ם. למשפחת קינג, בהצלחה בדרככם החדשה.

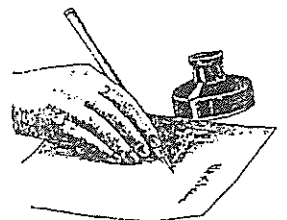
שלוש משפחות חדשות הגיעו אלינו בשבועות האחרונים: רחל ואריאל מלכה וילדיהם: הלל ויותם המתגוררים בבית משפחת למפל ז"ל, מיכל ושמואל ארז גרים בבית רונן זריבי לשעבר. מרים ויקיר אור וילדיהם נועם ונטע נכנסו לגור בבית משפחת קליין, שהם מצידם עברו לצד השני של הבית במקום משפחת שטיינברג. קליטה נעימה.

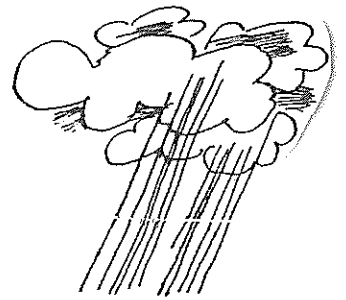
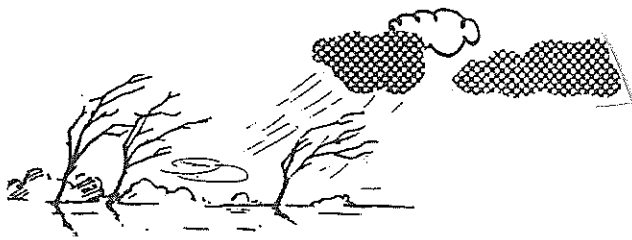
בתחילת השנה הגיעה אלינו קומונרית חדשה ושמה תחיה. לצערנו בת השרות השנייה, שחר, הודיעה על עזיבתה ומחפשים לה מחליפה. שתהיה מדריכה בוגרת לקבוצת כפיר. לתחיה בהצלחה!

שמואל אחר שמיני עצרת, בו התפללנו על השמיים, פקד אותנו ה'ורה. במקור יום שלישי שצבר קדרו השמיים ובתוך פרק זמן קצר שם על נ'תק ארצה. רפי כהן מדד 14.5 מ"מ! נקווה, שנה סימן ופתיח לשנה צתירת שמיים ברכה.

הערה והבהרה: שני מדורים בעלון נכתבים ע"י חברות המערכת: שער העלון ובין עלון לעלון. כשנשאלה עורכת העיתון המקומי של קיסריה לגבי הבעת דעתה האישית בעמוד העורך היא ענתה ש"ז זכותו של העורך". למרות שאנו משתדלות להיות "ממלכתיות" וחסרות פניות בכתיבתנו, יש לנו גם דעות אישיות ולעיתים יש להן ביטוי במדורים אלה. אנו מתנצלות בפני מי שנפגע ממה שנכתב במדור בין עלון לעלון הקודם על תהליך השינוי, אך עומדות על זכותנו לחופש ביטוי (כל עוד אינו פוגעני ובוטא) ללא צנזורה והגהה חיצוניים. העלון פתוח לכולם להבעת עמדה בכל נושא.

תפלה מים

תפלה לשדה התרב עת ערבו הקודר ועטף.
תפלה לתמרים השלשה, יחידים נכח פני השמים.
תפלה לפלח הקטן עם צלו הנזק אדמתו.
מי יתן,
עוד הלילה הזה,
ראשנו השב מים!

מי יסור את בנינו חוצים עד צואר בגלי הקמה,
בעינינו פרחו השקדים,
סוסתנו פרועת רעמה היא!
פשינדרו עריפי המטר להרוות את רגבי התרומה
ליתחצה פרדתנו בודי עד ירח בגאון המים!

לחם עצב וגיל אז נאכל וגברך אפרים לדגן,
תפלה לשדה,
למטר,

זה תיום שמחתנו שלמה היא!
ואשר לא הגד במלים עודו מי והומה בנו כאן,
בלבנו הקט כאגרוף:
מי יתן עוד ראשנו מים!

ג. יונתן

